

MARTTI LUTHER

Pyhän Hengen saamisesta

Jos vain istuisit nurkkaan rukoukseen Pyhää Henkeä, mutta et sen ohessa ahkerasti viljeli sanaa ja pyhiä sakramenteja, sinulla olisi vähän hyötyä rukouksestasi. Pyhä Henki näet vaikuttaa ainoastaan sanan ja pyhien sakramenttien kautta. Joka siis ei näitä viljele, hänen tykönsä Pyhä Henki ei ikinä tule. Juuri sitä varten me olemme kastetut, käymme Herran ehtoollisella, kuulemme sanaa ja pyydämme synneistä päästystä, että tiedämme kaikkien näiden olevan välineitä, joiden kautta Pyhä Henki meissä työtänsä toimittaa. Sitä moni esimerkkikin osoittaa. Ne kolmetuhatta sielua, jotka Pietari ensimmäisellä saarnallaan tänään sai kääntymään, eivät kuuna päivänä olisi kääntyneet, elleivät olisi kuulleet Jumalan sanaa. Mutta kun he sanaa kuulivat, ja se koski heidän sydämiinsä, he antoivat itsensä kastaa. Niin näet Kristus oli säästänyt. Eikä olisi Etiopian kuninkattaren hoviherrakaan saanut Pyhää Henkeä, ellei Filippus olisi hänelle saarnannut ja selittänyt Raamattua. Vaikka Pyhä Henki tällä saarnalla koskettikin hänen sydäntänsä, Pyhä Henki ei sittenkään tahtonut saattaa työtään päätökseen, ennen kuin Filippus oli saanut vedellä kastaa hoviherran.

Jos siis tahdot saada Pyhän Hengen lahjan, sinun tulee ennen kaikkea Jeesuksen nimeen rukoilla tätä lahjaa Isältä ja myös ahkerasti viljellä sanaa, hartaudella ajatella kastettasi, mitä Jumala siinä sinulle lupasi ja minkä liiton hän kasteessa kanssasi teki, usein käydä Herran ehtoollisella, etsien syn-

neistä päästystä jne. Sanan ja sakramenttien kautta Pyhä Henki sytyttää sydämissämme uskon uuden valkeuden, niin ettemme paatuneitten juutalaisten tavalla vain kuule sanaa, vaan myös sen käsitämme ja niin tulemme toisiksi ihmisiksi ja saamme uuden sydämen.

Kolmanneksi on meidän tämän ohessa myös muistettava, ettemme jumalattomalla, huonolla ja irstaalla elämällä ja tahallisisilla synneillä estä Pyhän Hengen työtä emmekä karkota häntä tyköämme. Pyhä Henki ei voi asua siellä, missä perkele majailee. Kun siis perkele kiusaa sinua ahneuteen, vihaan, haureuteen ja muihin synneihin, riennä heti rukoilemaan, että Jumala sinua sellaisista varjeli ja pitäisi sinut kuuliaisuudessaan. Jos Pyhän Hengen tahdot tykönäsi ja itsessäsi pysymään, on sinun kartettava ulkonaisia syntejä, tai jos heikkoudesta sellaisiin lankeatkin, sinun täytyy kavahtaa seisolle, jäämättä makaamaan synteihin. Silloin Pyhä Henki tulee tykömme rukouksemme mukaan auttamaan meitä, niin että voimme vastustaa perkelettä, omaa lihaamme ja syntiä. Sitä vastoin ne, jotka saastuttavat itsensä tahallisisilla synneillä, joutuvat yhä enemmän perkeleen riivaamiksi eivätkä ikinä voi saada Pyhää Henkeä, elleivät tee parannusta. Hänen vakituisena työnään on, niin kuin jo olen sanonut, ensin pyhittää meidät uskon ja syntien anteeksiantamuksen kautta ja sitten auttaa meitä vastustamaan syntiä ja elämään kuuliaisina Jumalalle.

Huonepostilla 1945 s. 443 s.

"... että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä uskostamme" (Room. 1:10)

Apostoli Paavali halusi päästä yhteen Rooman kristittyjen kanssa. Hänellä oli selvä tavoite. Hän halusi Jumalan sanalla virkistää Rooman kristittyjä ja samalla itsekin virkistyä uskossaan. Tällainen halu on uskolle ominainen. Emme kokoontu sanankuuloon ja sakramentille lähteäksemme sieltä masentuneina ja helvetin pelon vallassa. Tulemme yhteen saadaksemme lujan otteen Jumalan sanasta ja sen varassa vahvistuaksemme siinä uskossa, että Jumala on rakastanut meitä itse kutakin antamalla Poikansa syntiemme sovituksiksi. Sana antaa meille varmuuden siitä, että Jumalan viha on lepytetty ja että meillä kurjilla syntisillä on pääsy Kristuksen taivaalliselle hääaterialle. Tässä uskossa kadotus ei kauhista sydäntämme, vaan sen täyttää Pyhän Hengen antama ilo siitä, että nimeimme ovat kirjoitettuina taivaassa. Tulemme sanankuuloon lähteäksemme sieltä arkiseen aherrukseemme sydän vihmottuna puhtaaksi Karitsan verellä pahasta omastatunnosta ja Jumalan lasten ihana autuuden tunto sielussamme.

Yhteinen usko, sama apostolinen oppi ja sama autuaitten päämäärä ovat Pyhän Hengen suuria lahjoja. Emme ole yksin, vaan sama usko sekä yhdistää että virkistää. Kun todellisia, oikeita luterilaisia on harvassa ja luterilaisten seurakuntien elämä on monin tavoin ristinalaista, sitä suurempi ilo on päästä yhteen Jumalan sanan ympärille.

Jos meillä on suuri, keskinäinen ilo virkistyä Jumalan armolupauksista Kristuksessa jumalanpalveluksessa ja muissa tilaisuuksissa, niin on ilo myös jakaa toisille tätä iloa. Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo, sanotaan. Se pitää paikkansa erityisesti siitä, kun uskosta osaton saa uskon lahjan ja tunnustautuu kanssamme samaan uskoon. Jopa taivaassa, josta ei iloa puutu, on "ilo suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin

yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse" (Luuk. 15:7). Tämän jos minkä tulee kannustaa meitä suunnitelmalliseen ulospäin suuntautuvaan työhön rukoillen, että Jumala katsoisi armollisesti niiden puoleen, jotka epäilyksissä tai itsevarmoina kulkevat kohti kadotusta, ja antaisi heille kääntymyksen armon.

Halu virkistyä yhteisestä uskosta tietysti merkitsee samalla sen torjumista ja siitä erillään pysymistä, mikä on yhteisen uskomme vastaista. Pyhä Henki on Kristuksen Henki, joka oikealla opilla ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. Väärät opit sen sijaan ovat Raamatun mukaan riivaajahenkien oppeja (1 Tim. 4:1). Ne vievät pois Kristuksesta, Jumalan puhtaasta sanasta ja armon opista ihmissanan sekä ihmisen omien tekojen ja tunteiden varaan ja eksyttävät.

Jotta voisimme uskossa virkistyä eikä se olisi vain jotakin katoavaa tunnehuumaa, tarvitsemme jumalallisen varmuuden siitä, että uskomme on kohteeltaan ja sisällöltään ehdottomasti oikea. Tämän varmuuden voimme saada ja säilyttää vain, jos uskomme perusta on luotettavan varma ja luja. Sitä se ei voi olla inhimillisellä perustalla. Tarvitsemme jumalallisen perustan. Se on Pyhän Raamatun sana. Se on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta. Se on Jumalan sana ja Jumalan ilmoitus kaikissa kohdissaan alusta loppuun. Se ei eksytä eikä johda harhaan, vaan "sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni" (Ps. 119:105). Siinä pysyen säilytämme varman autuuden toivon ja tulemme perille.

Laki on tarpeen synnintunnossa pysyäksemme ja sillä syntistä lihaa kuolettaaksemme, mutta elämä ja virkistys tulee evankeliumista. Lailla voidaan kyllä saada aikaan kuulijoissa liikettä ja touhua, mutta yksin evankeliumi tekee kuulijoista uskovia, jotka ansioita tavoittelematta armon virkistäminä mielellään palvelevat Herraa.

Markku Särelä

Pyhä Kolmiykseys

”Jumala on rakkaus” (1 Joh. 4:8). Raamatussa rakkauteen liittyy ensisijaisesti hyvän tekeminen toisille. Kun Johannes kirjoittaa Jumalan olevan rakkaus, tämä vie meidät syvälle Jumalan sisäiseen elämään. Jumala on näet rakkaus, koska Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat iankaikkisesti rakastaneet toisiaan. Jos Jumala ei olisi kuin yksi persoona, hän ei voisi olla rakkaus, koska ennen luomista rakkauksella ei olisi ollut kohdetta, jota kohti suuntautua. Koraanissa Allahilla on 99 nimeä, mutta yksikään niistä ei ole rakkaus.

Olemme tulleet osalliseksi Isän hyvydestä, kun Jumala lahjoitti meille elämän. Elämän lahja ja päivittäinen huolenpito, jota saamme taivaalliselta Isältämme, on Jumalan rakkauden osoitusta meitä kohtaan. Hänen rakkautensa meihin on niin suuri, että hän antoi oman Poikansa kuolemaan meidän edestämme. Kun meidät kastettiin, Poika lahjoitti meille kaikki ristinsä aarteet. Hän liitti meidät tämän sakramentin kautta omaan elämäänsä ja kuolemaansa. Kaikesta siitä, mitä hän teki meidän edestämme, tuli omaamme. Kasteessa myös Pyhä Henki uudisti meidät ja teki meistä pyhän

Kolmiykeyden asuinsijoja. Hän asuu nytkin omissaan tehden heissä uudistavaa työtä. Iankaikkinen rakkauden Jumala asuu jokaisessa kristityssä uudistaen heitä ja vaikuttaen heissä rakkautta lähimmäiseen.

Oppi pyhästä Kolmiykeydestä voi joskus kuulostaa turhan teoreettiselta spekulatiolta, jolla ei ole mitään tekemistä käytännön uskon elämän kanssa. Näin ei kuitenkaan tule olla. Vaikka yksikään ihminen ei voi ymmärtää Jumalan olemusta täydellisesti tässä elämässä, sillä voi olla erittäin suuri positiivinen merkitys uskollemme. Nimittäin jokaisen Kolmiykeyden persoonan teko kertoo meille Jumalan suuresta rakkaudesta syntistä ihmiskuntaa kohtaan. Se, että meidän Jumalamme on kolme persoona, jotka ovat iankaikkisesti rakastaneet toisiaan, selittää mainiosti sitä, miten paljon hän lahjoittaa rakkauttaan luomakunnalleen. Samoin kaikki Jumalan hyvät teot meitä kohtaan kertovat siitä, millaisella rakkauksella Jumalan persoonat rakastavat toisiaan. Elämä on rikasta ja antoisaa, kun osaa nähdä, miten kolmiyhteinen Jumalamme lahjoittaa meille rakkauttaan niin lukuisilla tavoilla, joka päivä.

Mika Bergman

Pyhän Hengen persoona

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas persoona. Hän on iankaikkinen, niin kuin Isä ja Poikakin ovat iankaikkisia.

Pyhän Hengen jumaluus käy ilmi mm. seuraavista asioista. Raamattu omistaa hänelle ensiksi Jumalan nimen. Kun Ananias oli Safiira-vaimonsa kanssa valehdellut seurakunnan taloudellista tukemista koskevassa asiassa, Pietari sanoi hänelle: ”Miksi koetit pettää Pyhää Henkeä... et ole valehdellut ihmisille, vaan Jumalalle. (Apt. 5:3,4)

Raamattu ilmoittaa myös, että Pyhällä Hengellä on Jumalan ominaisuudet. Hän on kaikkialla oleva, niin ettei häntä voi paeta (Ps. 139:7,8). Pyhä Henki on kaikkietävä, sillä hän ”tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” (1 Kor. 1:20) Hän on myös kaikkivaltias, hän antaa uskovilleen lahjoja oman tahtonsa mukaan: ”Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niin kuin tahtoo.” (1 Kor. 12:11)

Pyhä Henki on tehnyt ja yhä tekee jumalallisia tekoja. Hän lähtee Isästä ja Pojasta. Kun Pyhä Henki vaikuttaa seurakunnassa ja asuu uskovan sydämessä, on kysymys siis Jumalan

länäolosta. Pyhä Henki on ollut mukana maailman luomisessa (Ps. 33:6). Pyhä Henki myös vaikuttaa uudetsiintymisen sanan ja sakramenttien kautta. Jumala pelasti meidät ”uudetsiintymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta.” (Tiit. 3:5). Ilman Hengen vaikutusta ihminen ei voi pelastua: ”Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.” (Joh. 3:5)

Näiden asioiden tähden vanhoissa uskontunnustuksissa Pyhän Hengen jumaluus esitetään yhdenvertaisena Isän ja Pojan jumaluuden kanssa: ”Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen jumaluus on yksi ainoa: kunnia yhdenvertainen, majesteetti yhtä iankaikkinen.” (Athanasioksen uskontunnustus) ja: ”Uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään joka Isästä ja Pojasta lähtee, jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumarretaan ja kunnioitetaan.” (Nikealainen uskontunnustus)

Pyhän Hengen tehtäviin kuuluu erityisesti Jumalan sanan välittäminen ja se, että hän sanan kautta ohjaa syntisen ihmisen uskomaan Kristukseen.

KN

Pyhä Henki Vanhassa Testamentissa

Pyhästä Hengestä puhutaan Vanhassa Testamentissa jo sen ensimmäisessä luvussa: ”Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, pimeys oli syvyyden päällä ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä” (1 Moos. 1:2). Myöhemmin viitataan koko Kolmiykseyteen, kun Jumala sanoo – monikossa! – ”Tekkäämme ihminen kuvaksemme” (1 Moos. 1:26). Pyhä Henki on Isän ja Pojan kanssa mukana luomisessa. Tämä muistuttaa, että Pyhän Hengen toiminta on aina voimallista ja uutta luovaa.

Pyhän Hengen toiminta jatkuu pelastushistoriassa. Hän vaikutti Vanhassa Testamentissa Israelin kansan johtajissa kuten Joosuassa ja Daavidissa. Hän teki heille mahdolliseksi johtaa kansaa niin, että se säilyi ja säilytti uskonsa Jumalaan siihen asti, kunnes Kristuksen oli aika tulla. Pyhä Henki johdattaa myös nykyään kansaansa, kristillistä Kirkkoa, ja ohjaa sanansa kautta sitä ja sen johtajia Jumalan tahdon mukaisesti ratkaisuihin. Pyhän Hengen suojeluksen kautta Kirkko säilyy viimeiseen päivään asti.

Luomisen ja kansan johtajien ohjaamisen ohella erityisen tärkeää Pyhän Hengen toimintaa Vanhassa Testamentissa on se, miten hän vaikutti profeetoissa. Kirkko tunnustaa Nikaian uskontunnustuksessa uskonsa ”Pyhään Henkeen, – – joka on puhunut profeettojen kautta” – Jumalan sanan välittäminen on yksi merkittävimmistä Pyhän Hengen tehtävistä Raamatussa. Pyhän Hengen inspiraatio on peruste sille, että voimme uskoa Raamattuun Jumalan sanana.

Pyhän Hengen uskoa ja uutta hengellistä elämää luova toiminta on näkyvissä myös Vanhassa Testamentissa. Se näkyy Uutta Liittoa koskevista ennustuksista. Myös Vanhan Testamentin uskovat olivat jo Jumalan lupauksen kautta osallisia Uudesta Liitosta. Heissäkin vaikutti Pyhä Henki, joka synnytti ja ylläpiti uskoa ja hengellistä elämää.

Pyhän Hengen uskoa ja uutta elämää synnyttävä tehtävä tulee vertauskuvallisesti esiin erityisesti Hesekielin profetiassa kuolleista luista, joihin Henki puhalttaa elämän (Hes. 37). Niin kuin Jumala luodessaan ihmisen puhalsi häneen elämän henkäyksen, niin hän myös nykyään Elämän Hengellään luo uudesti synteihinsä kuolleet ja herättää heidät elämään antamalla heille uskon.

”Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.” Niin myös Kristuksen Henki on sama Vanhassa ja Uudessa Testamentissa. Me olemme samaa Jumalan kansaa kuin Vanhan Liiton uskovat pyhät. Saamme iloita Vanhaan Testamenttiin kirjoitetuista lupauksista ja lohdutuksesta, jotka liittyvät Pyhään Henkeen, sillä ne koskevat myös meitä.

Vesa Hautala

Pyhän Hengen virka

Luterilainen opetus keskittyy yleensä vahvasti Jeesukseen Kristukseen. Siksi Pyhä Henki voi jäädä vähälle huomiolle. Niin luterilainen opetus poikkeaa vahvasti karismaattisesta kristillisyydestä, joka on nykyään muodikasta. Karismaattisuudessa korostetaan Pyhän Hengen roolia uskovan elämässä ja ihmeitä, joita Pyhän Hengen uskotaan tekevän.

Kun olin nuorempi, eräs kaverini sai minut kiinnostumaan tällaisesta kristillisyydestä. Kuitenkin yksi piirre tuossa liikehdinnässä alkoi hiertää mieltäni: mainitsemani Pyhän Hengen korostaminen. Mieleepi nousivat Jeesuksen sanat Pyhästä Hengestä: ”Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille” (Joh. 16:14). Pyhä Henki ei korosta itseään. Hän kirkastaa Pojan. Hän julistaa samaa kuin Poika. Sellainen opetus, joka keskittyy Pyhään Henkeen ja ohittaa ristiinnaulitun Kristuksen, ei ole Pyhästä Hengestä.

Pyhä Henki herättää meissä uskon ja vahvistaa sitä, kun kuulemme julistusta Kristuksesta, joka rakasti meitä hamaan ristinkuolemaan asti. Pyhä Henki taivuttaa meidän epäuskoiset sydämemme luottamaan siihen, että kaikki, mitä pelastukseen vaaditaan, on tehty meidän edestämme. Raamattu sanoo: ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Tämä on Pyhän Hengen tapa toimia. Hän ei toimi sanasta riippumatta, vaan juuri sen kautta. Kun siis kuulet julistusta siitä, että Jumalan Poika on sovittanut kaikki syntisi, iloitse! Pyhä Henki on paikalla ja hän vaikuttaa sinussa, jotta turvautuisit aina lujemmin sanan ihaniin lupauksiin Jumalan armosta.

Mika Bergman

PYHÄN HENGEN PÄÄTEHTÄVÄ

Hurmoskristillisyyden vaikutuksesta maassamme vallitsee varsin epäselvä käsitys Pyhästä Hengestä. Reformoidun ajattelun mukaan Pyhä Henki ei tarvitse kulkuneuvoja, vaan vaikuttaa vapaasti olematta sidottu sanaan ja sakramentteihin. Tietysti Pyhä Henki tosi Jumalana on siinä mielessä vapaa ja sitomaton, ettei häntä sido perkeleen eikä ihmisten tahto. Mutta on väärin ajatella, että Jumala ei voisi noudattaa omaa tahtoaan. Jumaluudessa ei ole ristiriitoja, vaan jokainen jumaluuden persoona on sulassa sovussa yhdessä jumalallisessa olemuksessa.

Kun siis ylösnoussut Kristus, Jumalan Poika, lupauksensa mukaan lähetti maailmaan Pyhän Hengen, hän tuli tekemään nimenomaan sitä, minkä Kristus oli uskonut hänelle tehtäväksi. Jeesus oli luvannut: "Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille" (Joh. 16:14). Pyhän Hengen toiminta ei kirkasta ihmistä eikä hänen lahjojaan, vaan Kristusta. Pyhän Hengen varsinainen perustava työ ilmenee siis Kristus-saarnassa. Siellä, missä Kristusta puhtaasti saarnataan ja sielut kiinnitetään yksin hänen toimittamansa täydellisen syntien sovituksen varaan, Pyhä Henki varmasti toimii. Tämä keskeinen päänäköala Pyhän Hengen työhön meidän tulee pitää mielessä eikä ajatella, että Pyhän Hengen toiminta voitaisiin todeta ulkonaisista asioista, kuten joukkojen suuruudesta ja niiden haltituneisuudesta.

Pyhän Hengen vuodatus merkeineen oli oleva myös viimeisen eli lopun ajan eli maailmanlaajuisen evankeliumin julistamisen alkamisen merkki. "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemissa. Te (apostolit ja heidän sanassaan pysyvät kirkko) olette tämän todistajat. Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta." (Luuk. 24:49).

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus opasti vielä opetuslapsiaan ja sanoi heille: "Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet. Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen... kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka." (Apt. 1:4–5,8). Pyhän Hengen vuodattamisen tarkoituksena oli tehdä Kristuksen todistajat kykeneviksi ja rohkeiksi evankeliumin julistamiseen ja saada ihmiset sitä kuulemaan.

Pyhän Hengen vuodatukseen liittyvät erityiset merkit palvelivat tätä päätarkoitusta. Apostolisten ihmelahjojen tarkoituksena oli vahvistaa heidän

sanansa Jumalan sanaksi. Tietysti niille, jotka ihmelahjojen kautta saivat takaisin terveytensä, oli siitä ajallista hyötyä. Se oli myös osoitusta Jumalan rakkautesta heitä kohtaan ajallisen elämän alueella. Mutta toki sen päämääränä oli saada parantunut osalliseksi evankeliumin kautta tulevasta pelastuksesta ja saada hänet ylistämään Jumalaa hänen armostaan. On otettava huomioon, että vaikka sairas todella parani, hänestä ei tullut kuolematonta eikä sellaista, joka sen jälkeen ei olisi koskaan sairastunut mihinkään tautiin.

Merkit ovat olleet murrosaikoja varten. Tätä hurmoskristillisyyttä ei ole ymmärtänyt. Jumala ei ole merkkien varjolla vapauttanut meitä sanastaan, vaan juuri merkit ovat sitoneet meidät luovuttamattomasti hänen sanaansa. Jumalan vapaus toimia oman tahtonsa mukaan, missä ja milloin haluaa, ei vapauta meitä siitä, mihin hän on meidät sitonut. Oikea usko ilmenee nöyränä kuuliaisuutena Jumalan sanalle ja samalla sanan ja sakramenttien kristillisyytenä.

MS

Pyhä Henki ja Jumalan sana

Yleisesti puhutaan Raamatun inspiraatiosta. Sillä tarkoitetaan sitä, että Raamattu on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta. Tämä asia lausutaan 2 Tim. 3:16:ssa: ”Jokainen kirjoitus on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta ja on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa.” (Lutherin käännöksen mukaan)

Raamatun kirjoittajat ovat toimineet Pyhän Hengen välikappaleina. Kun Daavid välitti Jumalan sanan suullisesti, hän sanoi: ”Herran Henki on puhunut minulle, ja hänen sanansa on minun kielelläni.” (2 Sam. 23:2) Apostoli Pietari sanoi: ”Ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.” (2 Piet. 2:21)

Jumalan sanan erityinen tarkoitus on saattaa ihmiset uskomaan Jeesukseen Jumalan Poikana ja Vapahtajana ja näin omistamaan iankaikkinen elämä. Apostoli Johannes kirjoitti aivan evankeliuminsa loppupuolella: ”Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä.” (Joh. 20:30,31)

Pyhän Hengen vaikutus Jumalan sanan syntymisessä liittyy Pyhän Hengen virkaan, josta puhutaan katekismuksen kolmannen uskonkappaleen selityksessä. Siinä tunnustamme, että emme omasta voimastamme voi Herraan Kristukseen uskoa, vaan Pyhä Henki on valaissut sydämemme evankeliumilla, pyhittänyt ja varjellut oikeassa uskossa. Tätä virkaansa Pyhä Henki toimittaa seurakunnassa, jossa Jumalan sanaa kuullaan ja sen nojalla päästetään synneistä, toimitetaan pyhä kaste ja nautitaan Herran pyhää ehtoollista.

Pyhän Hengen vaikutus Jumalan sanan antamisessa sekä tuon sanan tarkoitus meidän pelastukseemme merkitsee myös sitä, että Jumalan sanaa ei koskaan saa käyttää evankeliumin lupausta vastaan. On totta, että laki tuomitsee synnin ja syntisen ihmisen. Tämänkin tarkoitus kuitenkin on, että ihminen kauhistuu syntiään ja sitten turvaa pääkohtaan eli ilosanomaan syntien anteeksiantamuksesta. Tämän Raamatun sanan vaikutuksen tuo tunnustuksemme esille: ”Vanhan liiton isät kuitenkin tunsivat lupauksen Kristuksesta, sen, että Jumala tahtoo Kristuksen tähden antaa synnit anteeksi. Kun he siis olivat selvillä siitä, että Kristus oli tuleva lunastushinnaksi meidän synneistämme, he samalla tiesivät, etteivät meidän tekomme voi riittää maksuksi niin suuresta asiasta. Niinpä he uskossa turvautuivat lahjaksi saatavaan laupeuteen ja syntien anteeksiantamukseen, samoin kuin Uuden liiton pyhät.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus, IV, 57)

Näin Pyhä Henki on vaikuttanut Jumalan sanan syntymisen. Samalla hän on ilmoittanut tuon sanan tärkeimmän kohdan sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa, nimittäin syntien anteeksiantamuksen Kristuksen tähden. Näin hän hoitaa virkaansa viimeiseen päivään saakka ohjaten ihmisiä sanan todistuksen nojalla turvautumaan Kristukseen.

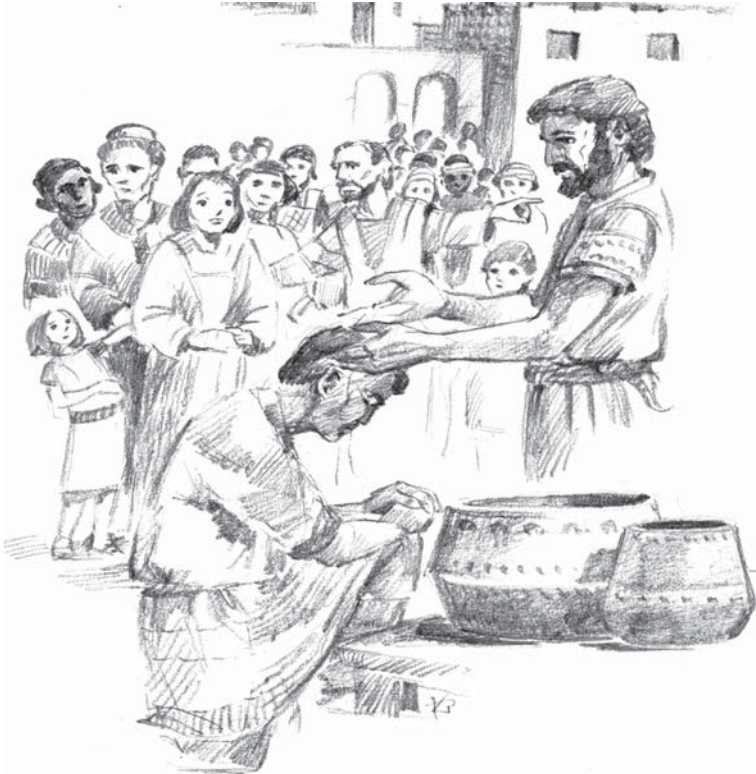
Pyhä Henki rakentaa Kristuksen Kirkon apostolien laskemalle perustukselle

Nikaian uskontunnustuksessa oikeuskoinen kristillinen kirkko tunnustaa: "Uskomme yhden, pyhän, yleisen ja apostolisen seurakunnan." Vaikuttaa kuin kovin monella taholla olisi unohdettu, että Kristuksen Kirkko on apostolinen. Siinä apostoleilla on erityisasema kaikkiin muihin uskoviin ja sananjulistajiin verrattuna. Kirkko on rakennettu apostolien perustukselle, mutta apostoleja ei ole rakennettu Kirkolle. Se tarkoittaa sitä, ettei Kristus uskonut apostoleille ainoastaan saarnavirkaa, vaan myös sanansa. Apostolit julistivat ja kirjoittivat sen sanan, Se oli sama totuus, minkä he olivat oppineet Mestariltaan.

Raamattu opettaa meille apostoleista: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeleksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." (Ef. 2:19–22). "Ja kaupungin (taivaallisen Jerusalemin eli Kristuksen seurakunnan) muurilla oli kaksitoista perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoista apostolin kaksitoista nimeä" (Ilm. 21:14).

Samalla Raamattu opettaa, että Kristus on Kirkon perustus. "Sillä

muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus" (1 Kor. 3:10–11). Kirkko on siis rakennettu sekä Kristus -perustukselle että apostolien perustukselle. Oikeastaan nämä eivät ole kaksi eri asiaa, vaan ne kuuluvat yhteen. Apostolit näet saarnasivat Kristusta, ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Vapahtajaa, ja tällä saarnallaan synnyttivät Uuden Liiton Kirkon ja Kristus-uskon niiden kuulijoittensa sydämiin, jotka Pyhän Hengen voimasta ottivat sen vastaan. Apostolien sanassa vaikutti Pyhä Henki, joka myös ihmeillä ja merkeillä vahvisti heidän sanansa Jumalan sanaksi. Niistä apostoli Paavali saattoi osoittaa olevansa oikea apostoli ja julistavansa Jumalan sanaa totuudessa. Hän kirjoitti tessalonikalaisille: "Kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan niin kuin se totisesti on, Jumalan sana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte" (1 Tess. 4:13). Korinttolaisia Paavali muistutti: "Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla" (2 Kor. 12:11). Helluntain tapahtumista Raamattu sanoo: "Jokaiselle sielulle tuli pelko; ja monta ihmettä ja tunnustekoa tapahtui apostolien kautta" (Apt. 2:43). Edelleen Jerusalemin seurakunnan kasvaessa Apostolienteot kertovat

siitä näin: "Apostolien kätten kautta tapahtui kansassa monta tunnustekoa ja ihmettä" (Apt. 5:12).

Apostolien tunnusteot lakkasivat Kirkossa vähitellen, kun ne, jotka olivat saaneet apostoleilta näihin merkkeihin kuuluvia lahjoja, poistui-
vat tästä elämästä Herran luo. Mutta Kirkko ei loppunut apostolisten merk-
kien myötä, vaan jatkaa elämäänsä vahvistetun apostolisen sanan va-
rassa. Pyhä Henki rakentaa Kirkkoa apostolisen sanan pohjalle siihen asti, kunnes Kristus tulee tuomiolle ja kaikki valitut ovat tulleet sisälle Kristuksen valtakuntaan.

Jumala vahvisti Vanhan Testamen-
tin sanan aikanaan moninaisin ihmein ja merkein ja lopullisesti Kristuksen tulolla, uhrilla ja ylösnousemuksella. Niinpä meillä on luotettava sekä Vanhan että Uuden Testamentin sana, Jumalan sanaksi vahvistettu. Sen uskon ja tunnustuksen Pyhä Henki on synnyt-
tänyt Kristuksen Kirkon perustukselle rakennettujen kristittyjen sydämiin. Se usko on pyhille kerta kaikkiaan annettu (Juuda 3). Raamattu on meille luovut-
tamaton, luotettava, erehtymätön ja turvallinen, sillä se on Jumalan sana, Pyhän Hengen vaikutuksesta syntynyt.

MS

Kenellä on Pyhä Henki?

Pyhä Henki on kaikilla kristityillä eli uskovilla. Jokainen kastettu kristitty on syntynyt uudesti "vedestä ja Hengestä" (Joh. 3:5). "Me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä." (1 Kor. 12:13) Jokainen kristitty on siis "Pyhän Hengen temppele, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta". (1 Kor. 6:19)

Tärkeä seuraus tästä on, että Pyhän Hengen omistamisen suhteen kaikki kristityt ovat samalla viivalla. "Ei Jumala anna henkeään mitalla" (Joh. 3:34). Ei ole olemassa eroa kristittyjen suhteen siinä, miten paljon kullakin on Pyhää Henkeä, vaan Pyhä Henki on persoona, joka joko asuu meissä tai sitten ei. Kun Raamattu puhuu Hengellä täyttymisestä tai Hengen täyteydestä, sillä tarkoitetaan eri asiaa kuin varsinaista Pyhän Hengen asumista uskovassa.

Koska jokaisella uskovalla on Pyhä Henki, jokaisella on velvollisuus elää Hengen mielen mukaista elämää. Apostoli Paavali kirjoittaa kirjeessään roomalaisille: "Te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. – – Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta emme lihalle, lihan mukaan elääksemme. Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää." (Room. 8:9,12–13) Meidän on varottava antautumasta synnin valtaan, ettei Pyhä Henki joudu lähtemään meistä. "Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka" (Ef. 4:30).

Pyhän Hengen asuminen jokaisessa kristityssä opettaa, että Pyhä Henki on jokaisen uskovan Lohduttaja ja Puolustaja. "Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä" (Room. 8:26–27). Muista, että Pyhä Henki tekee työtään sinussa. Hän kirkastaa Kristusta. Hän ohjaa sanan kautta kohti Jumalaa. Hän tukee ja vahvistaa ja pitää sinut Jumalan omana.

Vesa Hautala

Pyhän Hengen välineet

Pyhä Henki on luvannut olla läsnä tietyissä välineissä meitä varten. Hän ei leiju ilmassa. Hän ei odota, että me tunteillamme tavoitamme hänet. Hän haluaa olla kanssamme kolmen eri välineen kautta. Nämä välineet ovat Jumalan sana, kaste ja ehtoollinen.

Lapsikasteen tähden varmasti suurin osa meistä on tullut kosketuksiin Pyhän Hengen armollisen läsnäolon kanssa ensikertaa kasteessa. Niin kuin Jumalan Henki liikkui maailman luomisessa vetten päällä (1 Moos. 1:2), niin hän läsnäolollaan kastevedessä loi meissä uskon. Kasteessa Henki herätti meidät hengellisestä kuolemasta uuteen elämään. Hän lahjoitti meille uskon, jolla tartumme kiinni Jumalan Pojan ansioihin. Kasteessa Pyhä Henki on tehnyt meistä temppeleinsä ja hän on tukemassa meitä uskossa. Erittäin lohduttavaa on se, että silloin, kun omat voimamme ovat lopussa, Henki rukoilee meidän puolestamme: ”Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla” (Room. 8:26).

Uskon ylläpitämiseksi Pyhä Henki vaikuttaa myös kuullussa ja luetussa Jumalan sanassa. Muista aina, että Pyhän Hengen tehtävänä on painaa sydämesi, että Kristus on kuollut tähtesi! Tämä on hyvä pitää mielessä silloin, kun laki ja paholainen syyttävät meitä. Pyhä Henki on Puolustaja. Syytöksiä

vastaan saat asettaa Pyhän Hengen inspiroimat Jumalan sanat. Ne sanovat selkeästi, että Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” (1 Tim. 2:4) ja ”ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi” (Joh. 3:17). Nämä sanat on kirjoitettu sinua varten. On myös hyvä ottaa tavaksi joka päivä lukea jokin hartaus ja painaa mieleen se Raamatun kohta, johon hartaus perustuu. Sitten tuota jaetta tai katkelmaa voi hautoa mielessään pitkin päivää ja Pyhä Henki voi tehdä työtä tuon sanan kautta sinussa.

Viimeiseksi Pyhä Henki vaikuttaa ehtoollisessa. Pyhä Henki toimii Kristuksen sanoissa, jotka vaikuttavat Kristuksen todellisen ruumiin ja veren läsnäolon. Henki myös antaa meille sanojen kautta uskon, jotta nauttisimme ehtoollisen autuudeksemme emmekä tuomioksemme. Se, miten me voimme saada Kristuksen ruumiin ja veren ehtoollisessa, on suuri salaisuus. Saamme kuitenkin uskossa luottaa siihen, että Pyhä Henki toimii Jumalan sanan kautta tahtonsa mukaan. Todellisena Jumalana hän pystyy tekemään sellaisia asioita, jotka eivät mahdu käsityskykyymme. Ehtoollisessa hän lahjoittaa tavallisessa leivässä ja viinissä Jumalan Pojan ruumiin ja veren.

Pyhä Henki käyttää kaikkia näitä välineitä lahjoittaakseen meille Jumalan armon. Henki on pelastuksen tuoja. Armonvälineillä hän myös vahvistaa sitä uskoa, jonka hän on synnyttänyt meissä. Henki kirkastaa Kristuksen. Hän ei julista omaansa, vaan samaa, mitä Poikakin meidän pelastukseksemme.

Mika Bergman

Jumalan johdattuksesta

Apostolisen ajan ihmelahjat liittyivät Pyhän Hengen vuodatukseen. Ensimmäisenä helluntaina apostolit julistivat evankeliumia vierailta kielillä, joita he eivät sitä ennen osanneet puhua. Raamatun mukaan Pyhän Hengen ihmelahjoihin kuului lisäksi esimerkiksi sairaiden parantaminen, jopa kuolleen herättäminen.

Ne, joilla on epäselvä käsitys ihmelahjojen tarkoituksesta, ajattelevat, että siellä, missä on aitoa kristillisyyttä, näiden lahjojen tulee jatkua runsaina samaan tapaan kuin apostolisena aikana. Sen perusteeksi on viitattu muun muassa selittämättömiin varjeltumisiin vaaratilanteissa, joista monilla on kokemusta.

Varjeltuminen vaaroissa ei kuitenkaan liity millään tavalla Pyhän Hengen vuodatukseen eikä ihmelahjoihin. Kysymyksessä siinä on Jumalan yleinen johdatus, kun hän estää jonkin asian toteutumisen, jotta hänen oma hyvä tahtonsa toteutuisi. Jumala toteuttaa tahtoansa tällaisissa asioissa pyhien enkelien, toisten ihmisten, välistä jopa pahojen kautta, kun hän kääntää pahan palvelemaan omia hyviä tarkoituksiaan.

Ihmelahjat ja Jumalan yleinen johdatus eivät vaikuta pelastavaa uskoa, vaan sitä varten tarvitaan varsinainen Pyhän Hengen työ. Sen hän tekee taas sanalla ja sakramenteilla. Niitä käyttä-

en hän johdattaa uskoon ja uskovansa taivaan autuuteen.

Jumalan yleinen johdatus voi palvelella ihmisen uskoon tuloa tai siinä varjeltumista, mutta se ei sitä vaikuta, vaan siihen tarvitaan Jumalan johdatus sanalla ja sakramenteilla. Esimerkiksi Jumala voi johdattaa jotakuta erilaisten elämänvaiheiden kautta siten, että hän tulee kosketuksiin evankeliumin kanssa, ja niin uskon asiat voivat kirkastua hänelle.

On siis olemassa kahdenlaista Jumalan johdatusta, sitä, mikä tapahtuu ensimmäisen uskonkappaleen alueella, ja sitä mikä tapahtuu kolmannen uskonkappaleen alueella. Ensimmäisen uskonkappaleen alueella Jumala johdattaa enkelimaailman ja luonnon piiriin kuuluvilla asioilla. Niihinkin voi liittyä ihmeenomaisia, meille käsittämättömiä asioita. Kolmannen uskonkappaleen alueella Jumala johdattaa yksinomaan sanallaan ja sakramenteilla vaikuttaen niillä uskoa ja pyhitystä. Autuaiksi tullaksemme emme saa jättäytyä omien ajatustemme varaan tai etsiä Jumalaa luonnon piiristä, vaan meidän tulee hakeutua sanan ja sakramenttien piiriin ja pitäytyä niihin uskollisesti.

Kun Pyhä Henki vuodatettiin ensimmäisenä helluntaina, apostolit alkoivat saarnata evankeliumia ja

ihmisiä kääntyi ja tunnustautui pelastavaan, kristilliseen uskoon. Ihmemerkit saivat heidät kuuntelemaan sanaa, mutta vasta saarna ja kaste vaikutti kääntymyksen.

Koska Pyhä Henki on Pyhän Kolmiykeyden kolmas persoona, niin toki hän vaikuttaa myös ensimmäisen uskonkappaleen piiriin kuuluvissa asioissa. Kuitenkin on pidettävä erillään

toisistaan asiat, jotka kuuluvat luonnon valtakunnan piiriin, ja asiat, jotka kuuluvat armonvaltakunnan piiriin. Onhan tämän asian oikealla ymmärtämisellä suuri merkitys kristityn vaellukselle. Jos taas Jumalan valtapiirit ja hänen toimintansa niissä ovat mielessämme sekaisin, on koko uskon elämämmekin sekaisin.

Voiko ihmisellä olla pelastava usko ilman Pyhää Henkeä

Ihminen ei luonnostaan tunne Jumalaa sellaisena kuin Jumala todella on. Siksi Jumala ilmoittaa itsensä meille Pyhän Hengen kautta. Ihminen on syntinen eli Jumalasta pois kääntynyt, joten pelkkä tieto Jumalan olemassaolosta ei riitä, vaan Pyhä Henki ilmoittaa meille Kristuksen, syntisten Vapahtajan. Siitä kirjoittaa Paavali Ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille: ”Sen, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat, sen Jumala on ilmoittanut meille Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.” (1 Kor. 2:9-10)

Raamatussa myös opetetaan selvästi, että ihminen, jolla ei ole Pyhää Henkeä, ei voi olla kristitty: ”Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.” (Room. 8:9) Samoin uudestisyntymisestä eli uskoon ja Jumalan yhteyteen tulemisesta sanotaan: ”Joka ei synny vedestä ja Hengestä, se ei pääse taivasten valtakuntaan.” (Joh.

3:5) Vesi tarkoittaa kastetta, jossa Jumala lahjoittaa Henkensä. Tämä ei sulje pois sitä, että Jumala antaa Henkensä myös evankeliumin sanan kautta, kuten Pietari kirjoittaa: ”te olette uudestisyntyneet... Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta” (1 Piet. 1:23).

Totuus Pyhän Hengen ja uskon yhteen kuulumisesta opettaa sekä lakia että evankeliumia.

Se varoittaa torjumasta Pyhän Hengen toimintaa meissä. Ihminen ei voi itse tuoda itseään uskoon eikä pysyä siinä. ”Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä” (Ef. 4:30) – jos ajamme Hengen pois sydämestämme elämällä synnissä, emme voi itse tuoda itseämme takaisin uskoon. Katumus on Jumalan lahja, jota ihminen ei voi itse itsessään saada aikaan. Emme voi luottaa itseemme uskossa pysymisessä ja kristittynä elämisessä. Usko on alusta loppuun Pyhän Hengen työtä meissä, samoin pyhitys, jota Raamattu nimittää Hengen hedelmäksi. (Gal. 5:22)

Tämä riippuvaisuus Pyhästä Hengestä myös lohduttaa: uskomme ja pelastuksemme ei ole omassa varasamme, vaan se on kaikkivaltiaan Jumalan teko. Jumalan Henki on luonut maailman ja johtaa koko Kristuksen Kirkkoa – hän on silloin varmasti riittävän voimakas viemään minutkin perille kaikista heikkouksistani huolimatta.

Tieto uskosta Pyhän Hengen teko-
na kehottaa meitä pysymään armon-
välineitten yhteydessä eli käyttämään
niitä usein ja säännöllisesti. Sanassa ja
sakramenteissa saamme Hengen, joka
pitää meidät uskossa. Niiden kautta
hän tekee meissä työtään. Aina kun
käytämme Jumalan sanaa yksin olles-
samme tai yhteisesti jumalanpalveluk-
sessa, Pyhä Henki hoitaa ja vahvistaa
uskoamme.

Kristitty saa jäädä uskossaan ja
koko elämässään Pyhän Hengen pelas-
tavan työn varaan.

Vesa Hautala

Ihmelahjojen tarkoitus

Jumala on erityisesti murrosaikoina antanut tapahtua ihmeellisiä asioita. Näin oli Vanhassa liitossa erityisesti Mooseksen ja Eliaan aikana. Ihmeellisten tapahtumien myötä Jumala osoitti todeksi sen, että hän varjelee kansaansa vaikeinakin aikoina, yksin hän on tosi Jumala ja että hän tiettyinä aikoina oli asettanut juuri tietyt henkilöt kansansa johtajiksi.

Jeesus teki kaikkivaltiaana ihmetekoja ja näin täytti hänestä lausutut ennustukset. Apostolisena aikana tapahtui tunnustekoja sen todistamiseksi, että apostolien julistama evankeliumi oli oikea ja luotettava.

Apostolisena aikana eri kielillä puhumisen lahjan tarkoitus oli osoittaa, että evankeliumi kuuluu kaikille kansoille. Tuona murrosaikana, kun evankeliumia alettiin julistaa myös Israelin ulkopuolella entistä julkisemmin, oli tälläkin tavoin tarpeen osoittaa, että evankeliumi kuuluu kaikille. Tämä asia on itse evankeliumin luonteen mukainen, sillä Jeesus on sovittanut koko maailman syntivelan.

Ihmelahjojen myötä Jumala osoitti ajallista laupeuttaan ihmisille. Sairauksista parantuneet saivat avun hätäänsä. Kuitenkin tämä oli vähäpätöinen asia siihen verrattuna, että Jumala sanansa kautta johti ihmiset armon evankeliumista osallisiksi.

Ihmelahjojen pääasiallinen tarkoitus oli johdattaa ihmiset turvaamaan Jumalan sanaan ja uskomaan häneen. Tämä koski myös niitä, jotka näkivät ihmeitä, mutta joille niitä ei henkilökohtaisesti tapahtunut. Ihmeet vahvistivat Israelin saaman kehotuksen seurata Moosesta ja luottaa Jumalan huolenpitoon. Kun Eliaan myötä oli tapahtunut ihmeitä, kansa hylkäsi epäjumalat ja huusi: "Herra on Jumala!" (1 Kun. 18:39) Kristuksen tekemät ihmetyöt eroavat muista siinä, että hän teki ne kaikkivaltiaana ja osoittaakseen tosi jumaluutensa. Tätä hän myös opetti: "Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden." (Joh. 14:11) Apostoli Paavali viittasi tunnustekoihin oman virkansa ja siis myös evankeliumin vahvistukseksi: "Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla." (2 Kor. 12:12)

Raamatussa kuvatut ihmeelliset tapahtumat ja apostolisen ajan ihmelahjat palvelevat evankeliumia. Niiden välityksellä Jumala osoitti voimansa ja erityisesti murrosaikoina ohjasi ihmisiä turvaamaan oikeaan Jumalan sanaan.

KN

Tämän päivän ihmeet ja apostoliset ihmelahjat

Kaikki asiat, niin maalliset kuin hengellisetkin, ovat Jumalan vallassa. Näin Jumala kaikkina aikoina voi myös auttaa lapsiaan suoraisten ihmeidenkin välityksellä. Tällaista voimme välistä kokea mm. niin, että Jumala antaa sairauden parantua tavalla, jota me itse tai lääkäritkään eivät pysty selittämään. Meillä on myös Jumalan käsky pyytää häntä auttamaan kaikessa hädässämme. Apostoli kirjoitti: ”Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi,” (Fil. 4:6)

On kuitenkin ero apostolisen ajan ihmelahjojen ja tämän päivän ihmeiden välillä. Apostolisen ajan ihmeet olivat erityisiä tunnusteko-ja, jotka vahvistivat evankeliumin totuudellisuuden. Raamattu kertoo tästä: ”Apostolit lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.” (Mark. 16:20) Tähän ihmeiden merkitykseen viittasi myös apostoli Paavali (2 Kor. 12:12).

Kun Jumalan sana on vahvistettu eikä uutta ilmoitusta tule, ei nykyajan ihmeillä enää ole sanaa vahvistavaa merkitystä. Tästä seuraa se, että meidän tulee pitäytyä kirkon pettämättömiin tuntomerkkeihin, nimittäin sanan saarnaan ja sakramentteihin. Niiden välityksellä Jumala antaa syntien anteeksiantamuksen uskolla omistettavaksi. Näin Jumalan lapsi turvaa armon lupaukseen, omistaa Jumalan rauhan ja iankaikkisen elämän myös siinä tapauksessa, että ihmeitä ei tapahdu.

Sielun autuuden kannalta ei siis ole ratkaisevaa, näemmekö ihmeitä tapahtuviksi vai emmekö näe. Jumalan armon omistaminen uskossa Jeesukseen tuo pelastuksen. Tätä opettaa myös apostoli Paavalin tapaus, kun hän rukoili Jumalaa päästämään häntä ruumiillisesta vaivastaan. Jumala antoi apostolille vastauksen: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” (2 Kor. 12:9)

Ovatko ihmelahjat Pyhän Hengen omistamisen edellytys

On suuri sääli, että nykyään kuulee usein puhuttavan armolahjoista vain silloin, kun kyseessä ovat apostolisisena aikana esiintyneet ihmelahjat, kuten kielillä puhuminen tai parantaminen. Kuitenkin Raamatun kielenkäytössä ”armolahjat” on paljon laajempi käsite. Paavalilta löytyy muun muassa tällainen luettelo eri lahjoista: ”meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu; jos jollakin on profetoimisen lahja, käytäköön sitä sen mukaan, kuin hänellä uskoa on; Jos virka, pitäköön virastaan vaarin; jos joku opettaa, olkoon uskollinen opettamisessaan; jos kehottaa, niin kehottamisessaan; joka antaa, antakoon vakaasta sydäimestä; joka on johtaja, johtakoon toimillisesti; joka laupeutta harjoittaa, tehköön sen iloiten” (Room. 12:6–8). Paavalin sanoista käy myös ilmi, ettei kaikille anneta samoja lahjoja. Näin ollen ihmelahjojen omistaminen ei ole yhteydessä kristillisen uskon omistamiseen. Avatkoon Jumala meidän sydämemme näkemään, kuinka paljon lahjoja hän on antanut seurakunnalleen yhteiseksi rakennukseksi!

Ihmelahjoihin liittyen on hyvä painaa mieleen erityisesti kaksi Raamatun kohtaa: ”Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän

kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta” (Mark 16:20) ja ”Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja moninaisilla väkevilla teoilla ja jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan” (Hebr. 2:4). Kumpikin jae kertoo, mikä oli ihmeiden tarkoitus: apostolisen julistuksen vahvistaminen. Ihmeet eivät olleet itseisarvo. Jos tänä päivänä ihmeitä esiintyisi vielä apostolisen ajan tapaan, niiden esiintymispaikkana olisivat juuri tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat. Julistetaanhan niissä Jumalan sanan mukaisesti kaikissa kohdin. Nykyään ihmeitä esiintyy kuitenkin poikkeuksetta siellä, missä Kristuksen risti jää pitkälti pimentoon. Siksi onkin hyvä kiinnittää huomiota siihen, että sanan vahvistamisesta puhutaan noissa jakeissa menneessä muodossa. Jo Raamatun kirjoittamisen aikaan sana tuli vahvistetuksi ja profetiat toteutuivat. Enää sanaa ei tarvitse vahvistusta.

Apostolien teoista voi nähdä, miten ihmeet toimivat käytännössä. Erityisesti kahdeksas luku on mielenkiintoinen: Filippus oli julistanut ja kastanut Samariassa. Tämän jälkeen Pietari ja Johannes tulivat Jerusalemista laskemaan kätensä kääntyneiden päälle, jotta nämä saisivat Pyhän Hengen lahjan. Myöhemmin luvussa 10 kerrotaan,

että Pyhä Henki tuli pakanoiden päälle Pietarin julistaessa ja he puhuivat kielillä. Kummankin kohdan taustalla voi nähdä Apostolien tekojen alussa lausutun ajatuksen: ”Kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka” (1:8). Pyhän Hengen erityinen toiminta todisti, että evankeliumi kuului kaikille kansoille. Helluntaina ihmelahjoja esiintyi Jerusalemissa, sitten Samariassa ja aivan viimeiseksi pakanoiden luona. Näin ihmeet vahvistivat Jeesuksen antaman lähetyskäskyn sanat (Matt. 28:18–20). Lahjojen välittäminen liittyi kaiketi erityisesti apostoleihin. Muuten olisi vaikea ymmärtää, miksi Filippus ei välittänyt Pyhää Henkeä kääntyneille samarialaisille, vaan apostolit tulivat Jerusalemissa saakka tekemään sen.

Luterilaisina meidän ei tarvitse pelätä, kun keskuudessamme ei esiinny ihmelahjoja. Me pelastumme uskon kautta Kristukseen. Kristillisyydessä, joka keskittyy ihmelahjoihin, on usein ahdistava vire. Huomio on aivan liian usein omassa uskossa ja lahjojen puutteessa eikä niissä välineissä, joissa Jumala lahjoittaa meille kaikki taivaan aarteet. Varmojen lupausten varassa horjuva usko saa levätä ja jokainen voi saada omalletunnon kestävä rauhan. Armon varassa saamme sitten palvella seurakuntaa niillä lahjoilla, joita Jumala on itse kullekin meistä antanut. Nuo lahjat voivat vaikuttaa usein arkisilta, mutta ne ovat arkisuudessaan ihmeellisiä. On suuri ihme, että Jumala antaa meille lahjoja, jotta hän rakastaisi syntisiä armahdettujen syntisten kautta.

Mika Bergman

Henkien erottamisen lahja

Paavali kirjoittaa ensimmäisen Korinttolaiskirjeen luvussa 12 erilaisista hengellisistä lahjoista. Yksi niistä on jakeessa 10 mainittu kyky arvostella henkiä eli henkien erottamisen lahja. Samasta asiasta puhuu apostoli Johannes kirjoittaessaan: ”Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan” (1 Joh. 4:1). Henkien erottaminen tarkoittaa siis kykyä erottaa, mikä opetus on peräisin Jumalalta ja mikä ei. ”Henki” tarkoittaa opetuksessa vallitsevaa henkeä eli sitä, mitä asioita opetetaan ja painotetaan.

Johanneksen kehoitus olla uskomatta jokaista henkeä ja koetella, mikä on Jumalasta, koskee kaikkia kristittyjä. Kenenkään ei pidä uskoa opetusta, joka ei ole Jumalan sanan mukaista. Paavali kehottaa Ensimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessä: ”Koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on” (5:21).

Joskus eteen voi kuitenkin tulla vaikeita tapauksia, joissa tarvitaan erityistä asiantuntemusta. Aina ei ole helppo sanoa, onko jokin opetus Pyhän Hengen Raamatussa ilmoittaman totuuden mukainen. Sitä varten Jumala on antanut erityisen henkien erottamisen lahjan. Tämä lahja tarkoittaa kykyä erottaa erityisen tarkasti ja selvästi toisistaan väärä ja oikea hengellisyys. Tällaista erityistä taitoa ei ole kaikilla kristityillä, vaan se on Jumalan joillekin antama lahja. Sitä kuuluu käyttää seurakunnan yhteiseksi hyödyksi ja evankeliumin levittämiseksi.

Monet henkilöt, joilla on tämä lahja, ovat pastoreita. Pastorin kuuluu virkansa puolesta kyetä ”kumoamaan vastaansanojain väitteet” (Tit. 1:9). Oikea teologinen koulutus opettaa tämän lahjan käyttöä. Seurakuntalaisen kannattaa hyödyntää pastorin ja teologien asiantuntemusta: jos jokin opetus askarruttaa, on hyvä kääntyä jonkun sellaisen puoleen, jolla on taitoa arvostella asioita oikein. Tällainen henkilö voi olla muikin seurakuntalainen kuin pastori.

Kristittyinä kasvaessaan jokainen oppii paremmin erottamaan, mikä opetus kirkastaa Kristusta ja mikä ei. Hän oppii huomaamaan, milloin laki ja evankeliumi on erotettu toisistaan oikein ja milloin opetus on Raamatun mukaista.

Pyhä Henki varoittaa harhoista ja harhaopettajista

Usein kuulee sanottavan, että joku on ”rento tyyppi”. Sellaisen ihmisen lähellä, joka ei niuhota turhasta, on mukava olla. Silloin voi itsekin olla rennolla mielellä eikä tarvitse koko ajan olla varuillaan siitä, loukkaantuuko toinen nyt milloin mistäkin. Toisaalta on niin, ettei sellaisen kanssa, joka suhtautuu kaikkeen välinpitämättömästi, ole kivaa. Kyllä periaatteilla ja vankoilla mielipiteillä on myös paikkansa, varsinkin, kun periaatteiden taustalla on jokin ajatus, joka on loppujen lopuksi kaikkien parhaaksi.

Pyhä Henki ei ole niuhottaja. Hän ei varoita turhasta. Hän on jättänyt monet kysymykset avoimiksi ja antaa meille tilaa miettiä niistä omalla tavallamme. Raamatussa on kuitenkin talletettu meille monia asioita, joita meidän tulee noudattaa. Pyhä Henki on antanut meille tietynlaisia suuntaviivoja uskoamme varten. Kaikkien hänen käskyjensä ja opetuksensa taustalla on rakkaus. Pyhä Henki ohjaa, nuhtelee ja varoittaa, koska hän välittää. Hän ei halua, että meidän omatuntomme kärsisi kolhuja, vaan hän haluaa säilyttää meillä iloisen mielen Jumalan armon kautta.

Yksi aihepiiri, josta Henki varoittaa, ovat harhat ja harhaopit. Varsinkin nykyään, kun pidetään ylpeänä sitä, että joku uskoo tietävänsä, mikä on totuus, voi tuntua vaikealta nähdä harhojen torjumista hyvänä juttuna. Meihin vaikuttaa syvästi oman aikamme arvot ja ajatukset, vaikka emme tulisi sitä aina ajatelleeksikaan. Siksi on hyvä palata Jumalan sanan äärelle ja kysyä, miksi Raamattu opettaa jostakin mieltä painavasta asiasta niin kuin se tekee. Siitä saamme esimerkiksi tietää, että syy sille, miksi Pyhä Henki varoittaa harhaopettajista on siinä, että harhat kohdistuvat aina evankeliumia vastaan. Ne aina jollain tavalla yrittävät riistää meiltä Kristuksen. Pyhä Hengen suurimpana tahtona on taas se, että meillä voisi olla luja luottamus siihen, että Jeesuksen uhri riittää. Kaikki muu oppi on yhteydessä siihen. Siksi silläkin on väliä. Välinpitämättömyys harhoista olisi todellista rakkaudettomuutta, ei se, että Henki haluaa pitää meidän uskostamme huolta. Totuus ja rakkaus kuuluvat yhteen. Jumala on rakkaus ja totuus.

Mika Bergman

Lue myös kirjoitus Miten vältämme eksytykset.

LAPSILLE

Aadam ja Eeva lankesivat synnin valtaan

Käärme oli kaikkia muita Herran Jumalan tekemiä kedon eläimiä ove-lampi, viisaampi ja älykkäämpi. Käärme sanoi Eevalle: "Onko Jumala todellakin sanonut: 'Älkää syökö kaikista paratiisin puista?'" Osasiko käärme puhua? Paha henki oli piiloutunut käärmeeseen ja sai tämän puhumaan. Eeva vastasi: "Me saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa, mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: 'Älkää syökö siitä älkääkä koskeko siihen, ettette kuolisi.'" Silloin käärme sanoi Eevalle: "Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan." Voi Eeva, etkö tajua paholaisen juonta ja valhetta? Eeva katsoi puuta ja ajatteli, että siitä puusta olisi hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä. Niin Eeva otti hedelmän puusta, söi ja antoi miehellensäkin, ja tämäkin söi.

Niin Aadam ja Eeva tekivät synnin. Miten he sen tekivät? He uskoivat käärmettä, tuota pahaa perkelettä. He eivät uskoneet enää Jumalaa. He luulivat, ettei Jumala ole hyvä eikä ole tarkoittanut heille hyvää. He olivat Jumalalle tottelemattomia ja tekivät, minkä Jumala oli kieltänyt. Miten hirvittävä syntiketju!

Niin kaikista ihmisistä tuli syntisiä, koska kaikki ihmiset polveutuvat Aadamista – sinäkin.

Rukous

Rakas Vapahtaja, minä kiitän sinua, että sinä tulit ja lunastit kaikki ihmiset synnin vallasta. Auta minua, että minä aina uskon sinuun ja sinun sanaasi ja tulen perille taivaaseen. Aamen.

LAPSILLE

Mikä oli Aadamin ja Eevan ensimmäisen synnin seuraus

Kun Adam ja Eeva olivat langenneet syntiin, molempien silmät avautuivat, kuten perkele oli heille sanonut. Mutta mitä he näkivät? He havaitsivat olevansa alasti. He eivät olleet enää pyhiä. He kietoiivat yhteen viikunapuun lehviä ja tekivät niistä itselleen vyöverhon.

He kuuluivat Herran Jumalan äänen, kun tämä käyskenteli paratiisissa päivän tultua viileäksi. Tämä oli Jumala, Poika. Niin Adam piiloutui puiden sekaan puutarhassa. He olivat peloissaan Jumalan edessä. He olivat hyvin tyhmiä ja luulivat, ettei Jumala nyt näkisi heitä. Tämä johtui siitä, että he olivat langenneet syntiin.

Herra Jumala huusi Aadamille ja sanoi: "Missä olet?" Aadam sanoi: "Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sen tähden minä menin piiloon." Aadam valehteli. Jumala sanoi: "Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?" Silloin Aadam sanoi: "Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin." Aadam halusi panna syyn Eevan niskoille. Itse asiassa hän halusi sysätä syyn Jumalan päälle, koska Jumala oli antanut Eevan hänelle. Silloin Jumala sanoi Eevalle: "Miksi niin teit?" Eeva sanoi: "Käärme petti minut, ja minä söin." Eevakaan ei halunnut myöntää syyllisyyttään. Aadam ja Eeva tiesivät kumpikin olevansa syyllisiä. Niin syntiä seuraa aina toinen synti. Niin on vieläkin.

Rukous

Rakas Vapahtaja, anna minulle Pyhä Henkesi, että riennän sinun turviisi, kun olen tehnyt syntiä, ja tunnustan sinulle kaiken. Ja anna anteeksi syntini! Amen.

LAPSILLE

Jeesuksen lapsuus

Jeesus-lapsi asui nyt vanhempiensa kanssa Galilean Nasaretissa. Luukkaan evankeliumista luemme: "Lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällensä." Ihmeellinen lapsi! Aivan ilman syntiä! Muuten hän oli niin kuin muutkin lapset.

Joosef ja Maria menivät joka vuosi Jerusalemiin pääsiäisjuhille. Kun poikanen Jeesus oli kaksitoistavuotias ja kuului nyt "Lain poikiin", konfirmoituihin eli ripille päässeisiin, kuten me sanomme, ja oli hyvin oppinut Jumalan sanan, hänkin sai mennä pääsiäisjuhille.

Kun juhlat olivat päättyneet ja Joosef ja Maria olivat lähteneet kaikkien muiden kanssa kotimatkalle, Jeesus jäi Jerusalemiin. Hänen vanhempansa eivät sitä tienneet. He luulivat hänen olevan muiden seurassa. Mutta kun he eivät nähneet häntä ensimmäisen matkapäivän illalla, he matkustivat koko päivämatkan takaisin ja etsivät häntä sukulaisten ja tuttavien joukosta. Kun he eivät löytäneet häntä, he palasivat Jerusalemiin ja etsivät häntä kaikkialta. Lopulta kolmannen päivän jälkeen he löysivät hänet temppelistä. Hän istui opettajien keskellä kuunnellen heitä ja kysellen heiltä. Kaikki, jotka häntä kuulsivat, ihmettelivät hänen ymmärrystensä ja hänen vastauksiansa. Kun Joosef ja Maria näkivät hänet, he olivat aivan ihmeissään eivätkä tienneet, mitä sanoa. Hänen äitinsä sanoi hänelle: "Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua." Aivan aluksi Maria luuli, että Jeesus oli tehnyt jotakin väärää. Hän uskoi, että hänellä oli syytä torua Jeesusta. Mutta niinhän asia ei voinut olla. Ei todellakaan. Mitä nyt tapahtui?

Nyt oli kuin pilvet olisivat hajonneet auringon ympäriltä ja se olisi päässyt paistamaan kirkkain sätein. Nyt paistoi auringonsäteiden tavoin Jeesus-lapsesta, että hän oli Jumalan Poika ja oli tullut maailmaan tekemään Isän tahdon, kuten Pyhässä Raamatussa on ennustettu ja niin kuin Jeesus itse oli sen oppinut. Hän sanoi vanhemmilleen: "Mitä te minua etsitte? Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?" Hänen vanhempansa eivät ymmärtäneet näitä sanoja. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat sydämeensä ja asetti ne kuin aarteen niiden sanojen vierelle, jotka hän oli kuullut enkeli Gabrielilta, Elisabetilta, paimenilta, Simeonilta, Hannalta ja itämaan tietäjiltä tästä lapsesta.

LAPSILLE

Nyt Jeesus lähti vanhempiensa kanssa Nasaretiin ja oli heidän nöyrä, kuuliainen, rakas lapsensa. Hän kasvoi iässä ja viisaudessa. Niin Jumala ja ihmiset mieltyivät häneen yhä enemmän.

Kuulehan, lapsi! Sinä olet syntinen. Olet ollut usein tottelematon ja tuhma. Olet ansainnut toruja ja rangaistusta. Tiedätkö, mitä rakas, armollinen Jumala on sinulle lahjoittanut, ettet joutuisi helvettiin? Jumala on lahjoittanut sinulle Jeesus-lapsen pyhyden, kuuliaisuuden ja viattomuuden. Katso, Jeesus on tullut sinua varten, ja kaiken, minkä hän on tehnyt, sen rakas Jumala lahjoittaa sinulle ja lukee sen sinun hyväksesi aivan kuin sinä itse olisit sen tehnyt.

Rukous

Rakas Jumala, minä kiitän sinua tästä ihmeellisestä lahjasta! Nyt minäkin pääsen taivaaseen. Auta kuitenkin minua, että olisin sinun rakas lapsesi ja myös kuuliainen rakkaille vanhemmilleni. Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen, suom. MS.

LAPSILLE

Jeesuksen edelläkävijä alkaa saarnata

Jeesus oli nyt kohta kolmekymmentä vuotta vanha. Johannes oli kuusi kuukautta vanhempi.

Tiberius oli Rooman keisarina. Juutalaisten maa oli jaettu neljään osaan. Juudeaa, jossa Jerusalemi sijaitsi, hallitsemaan oli asetettu maaherraksi Pontius Pilatus. Kuningas Herodes Antipas hallitsi Galileaa ja Perea. Hänen veljensä Filippos oli kuninkaana Itureassa. Ylhäällä Libanonilla sijaitsevaa Abilenea hallitsi kuningas Lysanias. Nämä pikku kuninkaat olivat Rooman keisarin alaisia. Heitä sanottiin neljännesruhtinaiksi, koska kukin heistä hallitsi neljättä osaa maasta. Samaria kuului roomalaisen provinssin Syyrian yhteyteen. Ylipappina eli ylimmäisenä pappina oli Kaifas. Hänen appeansa Hannasta, joka oli ollut sitä ennen ylipappina, sanottiin myös ylipapiksi.

Siihen aikaa Johannes eli hiljaisuudessa yksinäisellä seudulla Juudeassa. Nyt Jumala käski häntä ryhtymään saarnaamaan. Nyt Johanneksen piti kulkea Jeesuksen edellä ja valmistaa hänelle tietä.

Johannes alkoi saarnata Jordan-virran rannalla. Hän julisti: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Hän ei saarnanut tätä vain juuri näillä sanoilla, vaan hän julisti tätä samaa monilla muilla sanoilla.

Lapsukaiseni, ymmärrätkö tämän saarnan? "Tehkää parannus" tarkoittaa: muuttakaa sydämenne ja mielenne, katukaa syntejanne ja uskokaa siihen Vapahtajaan, joka kantaa teidän syntinne. "Taivasten valtakunta" on se valtakunta, jossa Vapahtaja on niiden kurjien syntisraukkojen kuningas, jotka uskovat häneen. Tämä oli nyt "tullut lähelle", sillä Vapahtaja oli nyt siellä ja halusi nyt lunastaa maailman ja pelastaa sen. Johannes saarnasi myös, että niiden, jotka tekivät parannuksen, tuli ottaa vastaan kaste syntien anteeksisaamiseksi. "Kastaminen" merkitsee pesua. Aikaisemmin, ennen kuin Vapahtaja oli vielä tullut, oli juutalaisilla monenlaisia pesuja, kun he eivät Mooseksen lain mukaan voineet olla muiden ihmisten kanssa eivätkä mennä heidän kanssaan jumalanpalvelukseen. Nämä pesut eivät kuitenkaan tapahtuneet syntien anteeksiantamiseksi. Ne olivat vain esikuvia. Nyt Jumala tahtoi kasteella pestä pois synnit eli antaa ne anteeksi. Tämä Jumala halusi tehdä Vapahtajan tähden, joka nyt oli siellä ja jonka veri tekee meidät puhtaiksi kaikesta synnistä, koska se on vuodatettu meidän edestämme. Niin Johannes kastoi ne, jotka tekivät parannuksen. Sen tähden häntä kutsutaan Johannes Kastajaksi.

LAPSILLE

Profeetat olivat ennustaneet Johanneksesta, että hän kulkisi Kristuksen edellä ja valmistaisi hänelle tietä. Parannuksen tekemisellä valmistetaan tietä Jeesukselle, niin että hän tulee luoksemme. Aivan varmasti! Kun sanot totuudessa: Rakas Vapahtaja, olen kurja syntinen lapsirukka, mutta minä uskon sinuun, tule luokseni, mitä siitä seuraa? Silloin Vapahtaja sanoo sinulle: Tässä olen. Minä olen jo antanut sinulle syntisi anteeksi, kun sinut kastettiin. Kasteesi on voimassa koko elämäsi ajan. Minä tulen ottamaan sinut myös luokseni taivaaseen.

Rukous

Rakas Vapahtaja, olen kurja syntinen. Mutta minä uskon sinuun. Sinä annat minulle aina kaikki syntini anteeksi ja teet minut autuaaksi. Sinä olet aina luonani. Sinä olet minulle niin rakas.
Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen, suom. MS.

On olemassa myös väärää herätystä ja väärää hengellisyyttä

Kaikki hengellisyys ja niin sanottu herätys ei ole oikeaa. Tämä johtuu pohjimmiltaan siitä, että ihmisen luontainen uskonnollisuus on lainomaista. Luonnollinen ihminen etsii tietä Jumalan yhteyteen tekemisten tai tekemättä jättämisten avulla. Tästä ovat seurauksena lukemattomat uskonnot, jotka sitovat ihmisiä erilaisiin tekoihin pelastuksen saamiseksi.

Myös ulkonaisen kristikunnan sisällä on eksyttävää hengellisyyttä. Tyypillistä sellaiselle on mm. jonkun johtajan nostaminen takaisin tulleeeksi Kristukseksi, hänen sijaisekseen tai muuten sellaiseen arvoon, että hänen uskotaan välittävän pelastusta toisille. Tämäntapaisia uskomuksia liittyy myös poisnukkuneisiin ihmisiin. Ajatus siitä, että tiettyihin paikkoihin matkustamalla voisi saada Jumalan siunausta näyttää olevan leviämässä. Väärään hengellisyyteen liittyy välistä myös käsitys, että ihmeelliset tapahtumat sinänsä osoittaisivat Jumalan vaikutusta. Kokoukset, joissa ajatellaan tapahtuvan tällaista, herättävät ihmisten mielenkiintoa. Ihmeellisiä asioita voi myös tapahtua, mutta jos Jumalan sanan opetus ei ole oikea, ovat kyseessä eksyttävät ihmeet. Jeesus varoitti tällaisista: ”Vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin.” (Matt. 24:24)

Ainoa turvallinen tie eksytysten välttämiseksi on pitäytyä Jumalan sanan opetukseen ja oikein toimitettuihin sakramentteihin. Tunnustuksemme mukaisesti juuri tästä seurakunnan elämässä ytimeltään on kysymys: ”Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta.” (Augsburgin tunnustus, VII).

Miten vältämme eksytykset

Otsikkoomme vastaa Raamatun sana mm. seuraavasti:

"Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai unennäkijä ja lupaa sinulle jonkun tunnusteen tai ihmeen, ja jos sitten todellakin tapahtuu se tunnus-teko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen: 'Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette tunne, ja palvelkaamme niitä', niin älä kuuntele sen profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatteko Herraa, teidän Jumalaanne, kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne. Seuratkaa Herraa, teidän Jumalaanne, häntä peljätäkää ja pitäkää hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa ja hänessä kiinni riippukaa. Mutta se profeetta tai unennäkijä surmattakoon (Huom. näin Vanhan liiton aikana, Uudessa liitossa poistetaan väärät opettajat oppikurin avulla seurakunnasta), sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha keskuudestasi. Jos sinun veljesi, sinun äitisi poika, tai sinun poikasi tai tyttäresi tai vaimo, joka on sylissäsi, tai ystäväsi, joka on sinul-

le kuin oma sielusi, salaa houkuttelisi sinua ja sanoisi: 'Käykäämme palvelemaan muita jumalia', joita et sinä tunne eivätkä sinun isäsi tunteneet – niiden kansojen jumalia, jotka asuvat teidän ympärillänne, lähellä sinua tai kaukana sinusta, maan äärestä toiseen – niin älä noudata hänen mieltään äläkä kuule häntä." (5 Moos. 13:1–8).

Jeesus sanoo: "Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' (Matt. 7:15–22).

Vielä Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31–32)

Apostoli Johannes kirjoittaa: "Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika. Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi; sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa." (2 Joh. 9–11).

Apostoli Paavali kehottaa: "Mutta minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä. Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta,

vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet. Onhan teidän kuuliaisuutenne tullut kaikkien tietoon; sen tähden minä iloitsen teistä, mutta minä tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään, mutta taitamattomia pahaan." (Room. 16:17–19). – "Harhaoppista ihmistä karta, varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti" (Tiit. 3:10). – "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Niin kuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1:8–9).

Näitä Raamatun ohjeita seuraamalla varjellumme eksytyksiltä pysyen Jumalan sanassa ja sen mukaisessa oikeassa opissa.

Mitä meidän on ajateltava ihmeistä ja Jumalan kaikkivaltiudesta

Välistä kuulee väitettävän: ihmeperantajien parantamisihmeet ovat todellisuutta, koska Jumala on kaikkivaltias. On totta, että Jumala on kaikkivaltias. Siitä ei kuitenkaan seuraa, että hän tekisi tänne maan päälle paratiisinomaiset olosuhteet. Elämä täällä on kuoleman ja monen vaivan alaista. Vasta taivaassa kaikki paha on poissa.

Vaikka Kristus on voittanut synnin ja kuoleman ja tuonut valoon elämän ja kaatoamattomuuden, siitä ei kuitenkaan seuraa terveys, saati kuolemattomuus, vaan ihmisen paratiisissa päälle vetämä kirous pysyy tässä elämässä. Se on otettu Kristuksessa pois ja tulemme siitä osallisiksi uskon kautta, mutta nyt elämme toivon varassa, emme vielä näkemisessä. Samoin kuin Jumala ei vanhurskauta meitä tekemällä meidät olemukseltamme vanhurskaiksi, vaan lukee jumalattoman edessään vanhurskaaksi, niin hän ei myöskään tee meitä kuolemattomiksi eikä vapaisi sairauksista eikä muista ajallisen elämän vaivoista. Uskova joutuu kohtaamaan sairauksia, vanhuuden vaivoja ja lopulta kuoleman aivan samalla tavalla kuin muutkin.

Jumala kyllä voi parantaa, mutta se riippuu hänen tahdostaan, jota emme yksilökohtaisesti tiedä. Saamme nöyrästi pyytää häneltä apua, mutta samalla meidän tulee sanoa: tapahtukoon sinun tahtosi. Apostoli Paavalialla, joka Herran apostolina teki ihmetekoja, vaivasi "pistin lihassa", jota Jumala ei halunnut ottaa häneltä pois. Herra sanoi hänelle: "Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa" (2 Kor. 12:9). Tätä saamme muistaa vaivojen ja sairauksien keskellä. Armo kohottaa mielemme sinne, minne se kuljettaa, eli taivaaseen. Tämä voi olla vaikea läksy opittavaksi, mutta muutama kestävää mahdollisuutta meillä ei ole.

Raamatun mukaan Jumala vahvisti apostolisen sanan sitä seuraavien merkien kautta (Mark. 16:20). Kun Herran sana on vahvistettu, meidän tulee pitää siitä kiinni ja sen mukaan ohjata uskomme ja elämämme. Ihmisiä, jotka kulkevat hurmossaarnaajien perässä ja etsivät jotakin ihmeellistä, on helppo narrata. Raamattu ei turhaan varoita vääristä ihmeistä ja vääristä profeetoista, jotka Jeesuksen nimeen vedoten ajavat ulos riivaajia, mutta todellisuudessa ovat raatelevaisia suusia. Lupaamansa terveyden sijaan he kylvävät hengellistä kuolemaa. Sitä meidän tulee varoa ja ennemmin kuin joutua sille alttiiksi kestää suuriakin vaikeuksia.

Kristityn tie ei ole kunnian ja ajallisen suuren onnen ja menestyksen tie, vaan ajallisen elämän vainon ja muunkin ristin alaiseen elämään soveltuu Jumalan sana: "Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 8:37–39).

Markku Särelä

Vakaa kristillisyys on sanan ja sakramenttien kristillisyyttä

On suuri Jumalan lahja, jos meillä on oikea käsitys aidosta kristillisyydestä. Tarvitsemme raamatullisen uskon esikuvia. Tarvitsemme mielikuvan vakaasta kristitystä, mutta myös oikeasta kristittyjen seurakunnasta. Uskonnollisessa maailmassa on niin paljon valekristillisyyttä, joka vääristää helposti käsitykset siitä, mitä oikea usko on ja miten se ilmenee.

Vakaa kristitty kulkee kaitaa tietä ja pyrkii vaeltamaan Jumalan käskyjen tietä niiltä pois horjumatta. Jos hän horjahtaakin, hän palaa katumuksessa ja uskossa takaisin seuraamaan Vapah-tajaansa. Olisi väärin ajatella, että kaita tie koskee ainoastaan elämää. Se koskee myös sitä uskoa ja oppia, jonka johtoon meidät on annettu. Vakaa kristitty ei ole kaikenlaisten opintuulien viskeltävänä, vaan häntä kuljettaa Pyhä Henki. Pyhä Henki taas johdattaa Pyhän Raamatun sanalla ja sen mukaisella opilla. Raamattu sanoo uskovista: "Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämestänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut" (Room. 6:17). Tämä tarkoittaa eheätä pitäytymistä oikeaan oppiin sekä henkilökohtaisessa hartauselämässä että seurakunnallisessa elämässä.

Aina siellä, missä todelliset Pyhän Hengen tuulet ovat puhaltaneet, on syntynyt Pyhään Raamattuun pitäytävää ja oikeasta tunnustuksesta kiinni pitävää seurakunnallisuutta. Luterilainen tunnustus lausuu: "Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta. Sen sijaan ei ole välttämätöntä, että perityt inhimilliset traditiot, jumalanpalvelusmenot tai seremoniat, jotka ovat ihmisten säättämiä, ovat kaikkialla samanlaiset. Paavali näet sanoo: "Yksi usko, (Ef. 4:5–6) yksi kaste, yksi Jumala, joka on kaikkien Isä jne." (Augsburgin tunnustus VII).

Tässä luterilainen tunnustus kiinnittää huomiomme tärkeimpiin asioihin, nimittäin Kirkon pettämättömiin tuntomerkkeihin, ja asettaa ne oikean seurakuntatoiminnan kriteereiksi. Oikea, vakaa kristillisyys on sanan ja sakramenttien kristillisyyttä. Olkoon se meillekin sitä, mitä etsimme ja mihin sydämestämme tunnustaudumme.

Markku Särelä

Etsimmekö Jumalan valtakuntaa vai ajallisia etuja

Karismaattinen liike on suuresti hämärtänyt ihmisten käsityksiä uskon asioista ja uskovan ihmisen elämästä täällä maailmassa.

Tunsin erään henkilön, joka oli joskus joutunut kosketuksiin karismaattikon kanssa, jolla oli mielestään profetoimisen lahja. Kun kyseinen henkilö sairastui kuolemaan johtavaan tautiin, karismaatikko oli profetoinut hänelle, että Jeesus parantaa hänet. Yritin auttaa hänet uskossaan raittiille pohjalle ajallisista iankaikkisiin. Hän sanoi tosin uskovansa, että meillä oli sama uskon käsitys, mutta hän piti kiinni siitä, että hän paranee, kuten hänelle oli luvattu. Hän oli täysin varma siitä, että niin tapahtuu. Hänen viimeiset sanansa olivat: "Jeesus auta." Sitä apua, mitä hän pyysi ja mikä hänelle oli luvattu, hän ei saanut. Toivon kuitenkin, että hänen sydämessään oli luottamus Jumalan armoon Kristuksessa ja että hän pelastui. Mutta miten paljon toisenlaisia olisivatkaan olleet hänen viimeiset päivänsä, jos hän olisi ajatellut sitä, mikä Jumalan lapsille on Kristuksessa valmistettu ja luvattu, ja jos pian koittava autuuden ilo olisi niitä sävyttänyt.

Karismaattinen liike itse asiassa kiinnittää kannattajiensa mielen ajallisiin asioihin iankaikkisten sijaan ja aiheuttaa tuskaisia hetkiä vaikeasti sairaiden elämään taivaaseen suuntautuvan lujan ja varman kristillisen toivon sijaan. Samalla on vaara, että ajalliset ovat iankaikkisia rakkaampia ja ihminen joutuu pois armon perustalta.

Miten vaikeata ihmiselle onkaan uskoa, ettei Jumalan valtakunta ole ajallisten etujen etsimistä. Kysymys siinä ei ole siitä, että olisimme terveitä, varakkaita, arvostettuja tai muulla tavoin ajallisesti onnistuneita. Niitä Jumala suo sen mukaan kuin hänen tahtonsa on, mutta uskossa ja Jumalan valtakunnassa on kysymys Jumalan armosta, jonka varassa yksin on autuutemme.

Virressä veisaamme:

*Taivaaseen käy matkamme,
Maa ei viihdyttää saa meitä,
Kaanaanmaahan kuljemme
Koleoita korpiteitä. täällä täytyy taivaltaa,
Taivaassa on isänmaa. (VK 1938 nro 620:1)*

Kuka kertoi luomiskertomuksen?

Jumala kirjoitti luomisessa ihmisen sydämeen, että hän on kaiken Luoja ja että ihminen on Luojalleen tilivelvollinen. Jokaisella ihmisellä on lankeemuksenkin jälkeen vielä tänä päivänä siitä jonkinlainen käsitys, tosin itsepetoksen ja voimakkaan valhepropagandan hämärtämänä.

Jumalankielteisyys on pakoa Jumalasta ja päänsä pensaaseen pistämisestä esi-isä Aadamin tapaan, joka langettuaan pakeni Jumalaa puiden sekaan.

Luomiskertomus sisältää kuitenkin sellaisia yksityiskohtia, joiden tietäminen ei kulje synnynnäisesti perintönä. Näitä yksityiskohtia ovat esimerkiksi kuuden päivän luominen ja Jumalan Hengen liikkuminen vetten päällä. Se tarkoittaa siis sitä, että Jumala ainoana silminnäkijänä on antanut ihmiskunnalle tiedoksi luomiskertomuksen. Se ei ole ihmiskeksintö.

Ihmisellä on tarve tietää, mistä hän on tullut ja mikä on hänen elämänsä tarkoitus. Olisi ollut varsin eriskummallista, jos Aadamilla havaittuaan olevansa olemassa, ei olisi ollut aavistustakaan, mistä hän yhtäkkiä ilmestyi olemaan. Sen sijaan havaitsemme Raamatusta, että Jumala puhui Aadamille ja aivan seurusteli hänen kanssaan. Aadam tarvitsi luomiskertomuksen tietoja käsitteäkseen alkuperänsä ja tarkoituksensa. Samoin koko ihmiskunta tarvitsee niitä vielä syntiin langenneenakin. Tämä tarve on sekä syy luomiskertomuksen olemassaoloon että peruste sille, että Jumala ilmoitti sen Aadamille.

Luomiskertomus ei ole vasta Moosekselta peräisin. Onhan pakanakan-

soillakin ollut jo ennen Moosesta luomiskertomus, joskin pahasti turmeltu-neessa muodossa. Pakanoiden vääristyneet luomiskertomukset osoittavat olemassaolollaan, että aito, Jumalan antama luomiskertomus on ollut niitä ennen. On johdonmukaista ajatella, että Jumala antoi Aadamille täsmämuotoisen luomiskertomuksen, sen, joka on meillä Raamatussa.

Luomiskertomusta on sanottu taaksepäin katsovaksi profetiaksi. Kun profeetat näkivät tulevia tapahtumia ja kuvasivat niitä Pyhässä Hengessä omalle ajalleen ja jälkipolville, niin luomiskertomuksen kirjoittaja olisi vastaavasti nähnyt ja kuvannut ennen omaa aikaansa tapahtuneita Jumalan luomistekoja. Tämä selitys ei ole kohdalleen osuva, koska luomiskertomuksen täytyy olla Aadamille jo paratiisissa annettu. Sitä, näkikö Aadam Hengen silmillä luomisen samalla, kun Jumala ilmoitti hänelle luomiskertomuksen, emme tiedä.

Entisinä aikoina ihmisten muisti oli terävä ja pitkä. Aadam, joka oli profeetta, kuuli Jumalalta varmasti monia asioita, joita ei ole meille kerrottu. Ne säilyivät Herraan uskovien muistissa polvesta polveen. Mooses kertoo niistä pääasiat Genesiksessään jälkeen tulevaa maailmaa varten. Jumalan ilmoituksesta ja varhaisista tapahtumista mitä suurimmalla todennäköisyydellä pidettiin kirjaa hyvin varhaisesta alkaen, sillä ne tiedot, jotka löydämme Genesiksestä, olivat tarpeen tulevia polvia varten. Tosin meillä ei ole asiasta kirjallista tietoa. Historiahan ei tiedä kertoa kirjoitustaidon keksimisestä,

vaan kirjoitustaito on kuin itsestäänselvyys siellä, mistä yleensä historiatietoa on olemassa. Kirjoitusmerkit vain eri tahoilla ovat erilaisia. Joka tapauksessa jo Mooseksen aikana hebrealaisilla oli kirjaimensa, ja kirjoitustaito oli varsin yleinen. Papit osasivat kirjoittaa (4 Moos. 5:23), ja kansaa voitiin käskää kirjoittamaan Jumalan sanoja merkiksi käteensä, muistolauseeksi otsaansa sekä talojensa ovien pihtipieliin ja portteihin (5 Moos. 6:9).

Jo reippaasti ennen Moosesta, nimittäin patriarkkain ajalla elänyt Job puhuu kirjoittamisesta (Job 19:23 ja 31:35, alkukielessä myös 13:26).

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa mainitaan yksitoista kertomusta, joista heprea käyttää sanaa toledot (2:4, 5:1 ja 6:9, 10:1, 11:10, 11:27, 25:12, 25:19, 36:1, 36:9 ja 37:2). Sana on monikossa ja tarkoittaa 'syntyjä'. Sitä käytetään jonkin asian, kuten maailman tai suvun syntyyn liittyvästä kertomuksesta tai sukuluettelosta. Biblia puhuu 1 Moos. 5:1:ssä "sukukunnan kirjasta". Sana itsessään ei kuitenkaan tarkoita kirjaa. Sen etymologia ei puhu kirjallisesta muistiinmerkinnästä, vaan vain jonkin asian synnystä. Tietoa siitä, miten nämä tiedot säilytettiin, meillä ei ole. Kuitenkin Aadamın sukuluettelo vuosimäärineen ja tieto vedenpaisumuksen kestosta ovat asioita, jotka mitä todennäköisimmin edellyttävät kirjallisia muistiinpanoja tai jotakin muistamisenmenetelmää.

Herra puhui Mooseksen kanssa kasvoista kasvoihin erämaavaelluksen aikana ja jo sitä ennenkin. Mooseksen tuli kirjoittaa kirjaan, mitä Herra käski. Mooseksen ei tarvinnut välttämättä omistaa kiinteämuotoista luomiskerto-

musta voidakseen kirjoittaa luomiskertomuksen, vaan hän saattoi saada siihen sanat suoraan Herralta. Tämän todetessamme myönnämme samalla, että tietyistä asioista ennen Moosesta täytyi olla kiinteä, luotettava perimätieto, suullinen tai mahdollisesti myös kirjallinen, jota Mooses käytti ja jonka varassa siihenastinen Kirkko oli säilynyt ja josta papit, kuten Melkisedek ja Jetro ammensivat opetuksensa. Kun Jumala loi Israelin kansan siksi kansaksi, josta Messias oli syntyvä, Mooses kokosi Pyhässä Hengessä Jumalan kansaa varten alkuhistoriat Genesikseen tiivistetyssä muodossa. Meillä ei ole selkeää tietoa siitä, mitä kaikkea Jumala oli ilmoittanut Kirkolleen ennen vedenpaisumusta ja ennen Moosesta sen lisäksi, mitä Mooses kertoo. Meidän ei tarvitse sitä tietää.

Jumala on luomiskertomuksen auctor, varsinainen lähde. Suhteemme luomiskertomukseen kertoo suhteestamme Jumalaan. Kristillisen Kirkon kanssa tunnustamme Nikaian tunnustuksessa: Jumala "on puhunut Profeettain kautta". Mooses on yksi näitä Profeettoja ja heistä ensimmäinen eli perustuksen laskija kaikelle myöhemmälle ilmoitukselle. Se ei tarkoita, että häntä ennen ei ole ollut profeettoja, mutta heitä ei ole ollut meitä varten paitsi ne, joista Mooses kertoo. Evankeliumin totuus on kuitenkin aina ollut sama.

Luomiskertomus ei ole myytti eikä mystinen tarina, vaan se on sanallinen ilmoitus siitä, mitä Jumala sanallaan teki. Vain sen sanoja niiden oikeissa, omissa raamatullisissa yhteyksissä tutkimalla saamme tietoa asioista, jotka vain Jumala on voinut kertoa.

Teologinen artikkeli

Luther ja Raamattu

Objektiivinen oppi opin sijaintipaikoissa

Luther on hetyttättöttän kova sitä vastaan, mitä ajan henki jo kauan on pitänyt ja varsinkin nykyisin pitää tyypillisesti evankelisena, siis, ettei olisi olemassa varmaa oppia, jonka Jumala on antanut kirkolle ennen sitä ja sen yläpuolelle ja joka voidaan siirtää eteenpäin, ja ettei tämän mukaisesti oppikuri olisi mahdollista Raamatun (norma normans) ja tunnustuksen (norma normata) mukaan. Niin varmaa kuin on, että laki ja evankeliumi Jumalan ilmoittamina täytyy pitää voimassa toisistaan erillään olevina, niin Lutherin itsensä mukaan tämä erottaminen ei ole vain kulloisenakin hetkenä Pyhän Hengen lahjoittama taito, vaan samalla uskonkohta, jota on opetettava. Karl Gerhard Steck sanoo oikeutetusti julkaisussa *Lehre und Kirche bei Luther* (Oppi ja kirkko Lutherilla): "Lutherin opillinen ajattelu ei ole käynyt meille vieraaksi vain määrättyissä yksityiskohdissa, vaan olenaisilta piirteiltään" (1963, s. 345).

On varmaa: Jumalan tahdon mukaan vastustava ihminen joutuu haaksirikkoon sekä siinä, mikä on ante (ennen kirkkoa) ja mikä on extra (kirkon ulkopuolella). Mutta sinänsä tämä käsittämätön Jumalan rakkaudessa alas laskeutuminen luoksemme Kristuksen tähden on meille pelastukseksi. Jos ei eroteta jumalallisia lain ja evankeliumin oppeja toisistaan, Raamattu olisi ristiriidassa itsensä kanssa joka paikassa. Mutta ne erottaen Raamattu pitää paikkansa, ei kuitenkaan koskaan niin, että lailla ja evankeliumilla olisi yhteinen nimittäjä. Koh- taamisesta puheen ollen näkyväksi tuleva voimakenttä on yksi ainoa – vaikka aina pitää paikkansa, ettei katse kiinnity sivuseikkoihin, vaan etsii keskusta! Raamatun selvyys ja totuus on julistuksen ja teologian edellytys, yhtä varmasti kuin myös sen kuuliainen täytöntöönpano pysyy tehtävänä ja tulee löytää kaikessa Pyhän Hengen kautta se, mikä on annettu. Tämä juuri siellä, missä jalka törmää pahentaviin esteisiin. Mutta tämä kaikki on

vieraan lunastuksen omistamiseksi vieras asetelma. Laki tulee Jumalan sanana. Miten muuten se voisi olla vaatimus, jota rikomme. Evankeliumi vastaa laille suorana Jumalan äänenä. Se puhuttelee minua ja sinua persoonallisesti Jumalan "viimeisenä sanana" sen vaatimuksen täyttymyksen tähden, joka on tapahtunut Pojassa koko maailman edestä. Muuten emme voisi elää tästä vapaaksijulistuksesta. Extra (kirkon ulkopuolella) ja ante (ennen kirkkoa) on niin ehdoton, ettei kirkkoa voisi olla olemassa nimenomaan ilman evankeliumia, vaikka äärimmäisessä tapauksessa evankeliumia ei kuitenkaan voisi ajatella ilman kirkkoa, samalla kun Bileamilla ja jumalattomilla on voinut olla evankeliumi kirjaimina ilman että uskon kirkko olisi ollut heidän sydämissään. (WA 30 II,682,9ss.) Kirkko alkoi olla vasta sitten, kun se syntyi evankeliumista.

Kukaan ei sen mukaisesti pääse sen ohi "sekoittamattomana ja erottamattomana". Vapahtajan

tulemisella luoksemme on kaksi polttopistettä. Sana – mukaan lukien sen asettamat sakramentit – rientää nimenomaan lain ja evankeliumin saarnassa yksin Kristuksen varaan. Tämä ei tapahdu kuitenkaan arvioitavalla tavalla niin, että me olisimme voineet jotenkin keksiä Raamatun. Käsitettävän, koettavan sisällön ohella Christus pro nobis (Kristus meidän edestämme) on lopullisesti suvereeni, kokonaan sen kontingentti muoto. Jumala sanoo: "Minkä kirjoitin, sen kirjoitin; mitä tein, sen tein." Kaanon on kaanon, vaikka sivukysymyksiä saattaa ollakin ja milloin tahansa niitä ilmeneekään. Raamatun riittävyys pysyy riittävyytenä – paljon sen yläpuolella, millä erään jesuiittateologiien ryhmän riittävyysoppi yrittää jälleen nykyisin saattaa Rooman leimalliseksi.

jatkuu

W.M. Oesch,

suom. MS. Sarja jatkuu.

Ikkunoita pesemässä

Kylläpä ikkunat ovat käyneet likaisiksi. Koko pitkän talven aikana ilman noet ja pölyt ovat lasien pintaan tarttuneet. Eihän sitä pimeinä talvipäivinä edes huomannut. Mutta nyt on kevätaurinko saanut joka paikan täyteen valoa.

On tullut aika siivota talven pölyt pois. Rievut vain heilumaan! Ja aherruksen jälkeen lasien kirkkaus aivan hämmästyttää. Joka keväinen puuha tuo hyvän mielen, kyllä nyt kelpaa katsella ikkunasta pensaiden puhkeamista kukkaan. Mutta jokin vielä häiritsee silmää, siitä aivan vesi valuu. Otan lasit silmiltäni. No, jopa on harmaa läiskä keskellä lasia, ei ihme, että silmä siitä vaivaantui.

Silmälasit on pestävä myös.

Kun evankeliumia oikein saarnataan, se on kuin ikkunanpesu. Jo näkyy kaikki selvemmin. Jumalan laki paljastaa pahuutemme juuriaan myöten. Jumalan täydellinen armo pesee meidät puhtaiksi kaikesta synnin liasta, joka meidän sydäntämme hiertää ja sumentaa Jeesuksen sovituksen silmiltämme.

Meillä riittää, että ikkunat pestään kerran vuodessa, mutta silmälasiani minun on puhdistettava päivittäin. Ja joka vuosi on hankittava tehokkaammat lasit. Samoin ei riitä, että kerran vuodessa saan kuulla Jumalan puhtaan evankeliumin. Jumalan suurta armoa on, että saan kuulla sen seurakunnan kokoontumisissa joka viikko. Herramme on niin monin tavoin ympäröinyt meidät lahjoillaan, että kotonakin hänen sanansa on käden ulottuvilla. Jeesus sanoo: ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen” ja ”hän on minut kirkastava” Joh. 16:13,14

Pyhä Henki auttaa meitä näkemään Jumalan armotahdon, vaikka silmämme olisivat sokeat. Ehkä jonakin päivänä näköni hämärtyy niin, etten silmälaseillakaan enää näe lukea. Mutta vielä tänään saan kiittää näkemisen lahjasta.

Mummi

TUULI PUHALTAA SAA

*Tuuli puhaltaa saa
mukanaan kantaa
näkymätöntä voimaa*

*Tuuli puhaltaa saa
myrskyaallotkin
suuntaansa taivuttaa*

*Tuuli puhaltaa saa
kerran se kaikki
pilvet hajottaa*

*Tuuli puhaltaa saa
kyyneleet kuivaa
ja vauhdittaa
tätä tuulista matkaa*

Taivaanrantaan kuljettaa

Nimim. Pisara

Aamunkajossa

*En näe pimeää
ilman valoa
Jos en saa henkeä
en pysy hengissä
Kuinka voisın kuulla
ilman julistajaa?*

*Siksi puhalsit Henkesi päällemme
ottamaan omastasi
ja jakamaan meille
armonvälineillä
armon päälle
Samasta suusta Sana ja pyhitys
usko ja totuus
voima ja rohkeus
toivo ja kaipaus*

*Tässä valossa, luvatussa
elän ja hengitän!*

Nimim. Pisara

Tässä numerossa

Tämän numeron teemana on Pyhä Henki. Pyhä Kolmiykseyden kolmas persoona ja hänen työnsä. Toivomme näiden kirjoitusten ohjaavan meitä Pyhän Raamatun ja terveen seurakuntaelämän pariin.

Perinteinen Luther -lainaus käsittelee Pyhän Hengen saamista ja tekee meille rukouselämässämme ja koko kristillisyydessämme luovuttamattoman tärkeiksi Jumalan sanan ja sakramentit.

Pääkirjoitus haluaa tuoda meille kaikille pysyväksi toiminnan tavoitteeksi Raamatun sanan "... että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä uskostamme".

Lehden artikkelit tuovat esille Pyhän Hengen persoonan. Kristittyjä ovat ne, jotka uskovat Pyhään Kolmiykseyteen ja tunnustavat kunkin persoonan todellisen ja täyden jumaluuden. Tästä uskosta Athanasioksen uskontunnustus sanoo: "Jokaisella, joka tahtoo tulla autuaaksi, täytyy ennen kaikkea olla oikea, yleinen kristillinen usko. Se, joka ei sitä säilytä ehyenä ja puhtaana, joutuu epäilemättä kadotukseen. Oikea, yhteinen kristillinen usko taas on tämä: Me kunnioitamme yhtä ainoaa Jumalaa kolmiykseydessä ja kolmiykseyttä yhdessä ainoassa jumaluudessa sekoittamatta persoonia ja hajottamatta jumalallista perusolemusta." Olemme siis tekemisissä hyvin tärkeän ja keskeisen opinkohdan kanssa.

Yhtä tärkeätä kuin on opettaa oikein Pyhän Hengen persoonasta, on opettaa oikein myös hänen virastaan ja tehtävästään. Tästä useat lehtemme artikkelit tarjoavat meille selkeää opetusta.

Kirkon apostolisuus on tärkeä uskonkohta. Valitettavasti sen opettaminen on jäänyt vähälle. Se liittyy kuitenkin kiinteästi Pyhän Hengen toimintaan ja Raamattuun Hengen inspiroimana sanana.

Puhuessamme Pyhästä Hengestä joudumme ottamaan kantaa myös petollisiin hurmosliikkeisiin, jotka pyrkivät siirtämään huomion keskuksesta kehälle ja totuudesta harhaan.

Teologinen artikkelisarja Luther ja Raamattu sisältää nyt niin kuin ennenkin tärkeitä huomioita Lutherin opetuksesta.

Toivomme, että lapset ja nuoret löytävät lehdestä omat artikkelinsa ja tottavat niitä odottamaan.

Mummin pakina ja nimimerkki Pisanan runot antavat nyt niin kuin aina virkistävää ajateltavaa.

Siinunutta helluntaita Pyhässä Hengessä Kristuksen tuntemisen kautta!

Kesäleirejä Siitamajalla:

Lasten raamattuleirin 11. –16. 6. 2013

teema on ”*Jumalan lapset Jumalan teitä kulkemassa.*”

Maksu koko ajalta 60 euroa, 12 euroa vuorokaudelta, maksu samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Samaan aikaan on myös esirippikoulu. Ilmoittautuminen pastori Kimmo Närhille 31.5 mennessä. Puh. 040-756659.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Aikuisten raamattuleirin 2. –7. 7. 2013

teemana on ”*Pyhä Raamattu*”.

Maksu koko ajalta 130 euroa, 26 euroa vuorokaudelta, lapset, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli maksua. Ilmoittautuminen 20.6. mennessä Mika Bergmanille. Puh. 040-8650372.

Sähköposti: mika.bergman@helsinki.fi

Avioliittoon vihitty:

Avioliiton ovat solmineet 27.4.2013 Tampereella

Vesa Petteri Hautala ja Johanna Maaria Rouhu

”Armossa, Herra, suojele myös tätä pariskuntaas. Vaaroissa auta, varjele, Vie heidät valtakuntaas. Suo, Herra, että ainiaan He rakastavat toisiaan, Sinua ylistävät.” (Vk 1938 252:7)

Poisnukkunut:

Kerttu Katriina Pulkki Lahdesta 92 vuoden iässä.

”Oi Jeesus kiitos nimellesi sun, Kun pyhilles’ soit levon siunatun. Ja rauhan jälkeen työn ja taistelun. Halleluja.”

(Vk 1938 129:1)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1. *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11 HPE 2.6., 30.6. ja 18.8. Ei jumalanpalvelusta 16.6. ja 7.7. *Raamattutunti* Sakarjan kirjasta to klo 19 30.5. asti. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 11.5., 17.8. ja 31.8. klo 18. *Englanninkielinen jumalanpalvelus* (pastori Edward Brockwell) su 2.6. ja 16.6. klo 18.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22. *Jumalanpalvelus* la 10.8. ja su 15.9. (HPE) klo 14.

Joensuu/Kontiolahti. *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 14.8. ja 11.9. klo 18.

Jyväskylä. *Jumalanpalvelus* su 19.5. klo 10 Brockwelleilla, 26.5. klo 16 (HPE) Keisaloilla, 2.6. klo 10 (HPE) Brockwelleilla, 9.6. klo 16 Keisaloilla, 16.6. klo 10 Brockwelleilla, 23.6. klo 16 (HPE) Keisaloilla. *Raamattutunnit* Keisaloilla osoitteessa: Keskisentie 1 B 55, pastori Brockwellin osoite: Tyypyläntie 8 C 19.

Keuruu, Haapamäki. *Jumalanpalvelus* to 4.4. klo 13.

Kannonkoski. Sovitaan erikseen.

Kihniö. Sovitaan erikseen.

Kokkola. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 10.8. ja pe 13.9. klo 18.

Kuusankoski. *Jumalanpalvelus* (HPE) su 26.5., 30.6., la 27.7. ja la 24.8. klo 14.

Kyyjärvi. *Jumalanpalvelus* la 20.7., pe 13.9. (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 10. HPE 9.6., 30.6., 28.7. ja 11.8. Ei jumalanpalvelusta 26.5., 16.6. ja 7.7. *Raamattutunti* ke 22.5. klo 15. *Kirkkokunnankokous* alkaen *ehtoollisjumalanpalveluksella* la 25.5. klo 11.

Pori, Marttala, Valtakatu 7. *Jumalanpalvelus* su 11.8. klo 17.

Siitamaaja. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11 syyskuun loppuun asti, HPE 19.5., 16.6., 7.7., 25.8., 8.9. ja 29.9. *Nuorten päivät ja esirippikoulu* 17.–19.5. *Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu* ti 11.-su 16.6. *Aikuisten raamattuleiri* 2.–7.7., *Nuorten päivät ja esirippikoulu* 6.-8.9. *Syysjuhla* 28.–29.9.

Tampere. Katso Siitamaaja.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12. *Jumalanpalvelus* (HPE) 7.4. klo 16. *Helatorstain juhla* 9.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Tyrnävä. Sovitaan erikseen.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 10.8. klo 11.

Suomen tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon kirkkokunnankokous la 25.5.2013 alkaen jumalanpalveluksella klo 11 Lahdessa Rajakatu 7. Kokoukseen osallistuvat seurakuntien valitsemaan edustajat/varaedustajat. Kokous on julkinen ja sitä seuraamaan toivotamme kaikki asioista kiinnostuneet.

Tarpeen mukaan mahdollisuus muutokseen pidätetään.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Tyypyläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Pyhän Hengen saamisesta Martti Luther.....	106
"... että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä uskostamme" (Room. 1:10)t, MS.....	107
Pyhä Kolmiykseys, MB.....	109
Pyhän Hengen persoona, KN.....	110
Pyhä Henki Vanhassa Testamentissa, VH.....	111
Pyhän Hengen virka, MB.....	112
Pyhän Hengen päätehtävä,MS.....	113
Pyhä Henki ja Jumalan sana, KN.....	115
Pyhä Henki rakentaa Kristuksen Kirkon apostolien laskemalle perustukselle, MS.....	116
Kenellä on Pyhä Henki, VH.....	118
Pyhän Hengen välineet, MB.....	119
Jumalan johdattuksesta, MS.....	120
Voiko ihmisellä olla pelastava usko ilman Pyhää Henkeä, VH.....	122
Ihmelahjojen tarkoitus, KN.....	124
Tämän päivän ihmeet ja apostoliset ihmelahjat. KN.....	125
Ovatko ihmelahjat Pyhän Hengen omistamisen edellytys, MB.....	126
Henkien erottamisen lahja, VH/Nuorille.....	128
Pyhä Henki varoittaa harhoista ja harhaopettajista, MB/Nuorille.....	129
Lapsille, CMZ.....	130-135
On olemassa myös väärää herätystä ja väärää hengellisyyttä, KN.....	136
Miten vältämme eksytykset, MS.....	137
Mitä meidän on ajateltava ihmeistä ja Jumalan kaikkivaltiuudesta, MS.....	139
Vakaa kristillisyys on sanan ja sakramenttien kristillisyyttä, MS.....	140
Etsimmekö Jumalan valtakuntaa vai ajallisia etuja, MS.....	141
Kuka kertoi luomiskertomuksen? MS.....	142
Luther ja Raamattu,WMO/MS jatkoa.....	144
Ikkunoita pesemässä, Mummi.....	146
Tuuli puhaltaa saa, Pisara.....	147
Aamunkajossa, Pisara.....	148
Tässä numerossa, toimitus.....	149
Toimintatietoja.....	150-151
Kansi: Pyhän Hengen vuodatus (Apt.2), Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen -lehti : FI15 8000 1700 3033 09
Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2013: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi

Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750

Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.

Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Oriveden Sanomalehti